

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · núm. 86

Ple del Parlament

Sessió 42, primera reunió, dimarts 17 de març de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Proposició de llei de creació del Centre Català d'Empresa i Drets Humans (posposada) 202-00038/15	4
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball 300-00275/15	4
Interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu per a fer efectiva l'educació inclusiva 300-00264/15	12
Interpel·lació al Govern sobre els talls ferroviaris en la línia R2 Sud 300-00271/15	20
Interpel·lació al Govern sobre l'accés a l'habitatge a Catalunya 300-00272/15	27
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al reconeixement i la inclusió del poble gitano i contra l'antigitanisme 300-00273/15	35

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 42.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Drets Socials i Inclusió i el conseller d'Empresa i Treball.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral (seran substanciades el dia 18 de març, a les 11.30 h).
2. Proposició de llei de creació del Centre Català d'Empresa i Drets Humans (tram. 202-00038/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 439).
3. Proposició de llei per a garantir la subrogació del personal en processos d'internalització del Sistema d'Emergències Mèdiques (tram. 202-00065/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 351, 8).
4. Compareixença del president de la Generalitat davant el Ple per a informar sobre la situació de col·lapse que pateix Catalunya (tram. 350-00008/15). Ple del Parlament. Substanciació.
5. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (tram. 200-00022/15). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades (text presentat: BOPC 427, 3).
6. Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2026 (tram. 200-00023/15). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades (text presentat: BOPC 428, 139).
7. Interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball (tram. 300-00275/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu per a fer efectiva l'educació inclusiva (tram. 300-00264/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre els talls ferroviaris en la línia R2 Sud (tram. 300-00271/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre l'accés a l'habitatge a Catalunya (tram. 300-00272/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al reconeixement i la inclusió del poble gitano i contra l'antigitanisme (tram. 300-00273/15). Andrés Garcia Berrio, Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la situació de la recerca i les universitats (tram. 300-00274/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques esportives (tram. 300-00276/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques alimentàries a Catalunya (tram. 300-00270/15). Grup Mixt. Substanciació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la posició i el lideratge de Catalunya (tram. 302-00225/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació internacional i les conseqüències de la guerra a l'Iran (tram. 302-00226/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les inversions previstes (tram. 302-00220/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa del model d'escola concertada (tram. 302-00221/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la promoció de l'islamisme des de les institucions públiques (tram. 302-00222/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desenvolupament agrari, forestal i del medi (tram. 302-00224/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques culturals (tram. 302-00223/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

El president

Senyores i senyors diputats, comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que tres diputats i cinc diputades han delegat el vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó, Lluís Puig i Gordi i les diputades Ariadna Urroz Segura, Anna Feliu Moragues i Mercè Esteve i Pi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz. La diputada Esther Niubó Cidoncha, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrejano. El diputat Jaume Veray Cama, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Juan Fernández Benítez. Finalment, la diputada Glòria Freixa i Vilardell, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz per als dies 17 i 18 de març i per al matí del dia 19 de març.

Proposició de llei de creació del Centre Català d'Empresa i Drets Humans (posposada)

202-00038/15

Els faig avinent també que, atesa la sol·licitud del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, presentada per més d'una desena part dels diputats, sobre la proposició de llei de creació del Centre Català d'Empresa i Drets Humans, el punt 2 de l'ordre del dia queda posposat pendent d'aquest dictamen.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

A continuació, i en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest 2026 hi ha un total de 682 persones mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Interpellació al Govern sobre la situació del mercat de treball

300-00275/15

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació del mercat de treball. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula l'excel·lentíssim senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; gràcies, president. I bona tarda, conseller; bona tarda, diputats. Miri, conseller, se'n deu recordar que fa un mes, aproximadament, vam fer en aquest Parlament el Ple monogràfic sobre l'ascensor social a petició de Junts per Catalunya. També se'n deu recordar que el novembre del 2024 vam fer una interpellació amb moció sobre el mercat de treball, i de la qual no han complert pràcticament res. Per tant, avui anem una mica més enllà, eh?, «apretem» una mica més, eh?, a veure si així reaccionen i fan allò que pensem que vostès han de fer.

Perquè, miri, l'ascensor social a través del treball bàsicament té tres pilars. Un, que les persones que busquen feina puguin trobar feina, una feina amb un salari digne, d'acord amb les seves necessitats, també amb les seves possibilitats, capacitats. La segona és que durant tota la vida laboral puguin anar progressant i anar tenint salaris millors, però quan parlem de salaris parlarem de salaris nets, més que de bruts, perquè al final la gent té a la butxaca el salari net, no el brut. I tercer, que quan s'acaba la vida laboral, doncs, els treballadors entrin a la jubilació amb unes pensions que també siguin d'acord, sobretot, amb el fruit del treball que han treballat durant tota aquesta vida laboral. Hem de dir que a Catalunya els tres pilars estan en crisi en aquests moments, i avui parlarem dels tres, eh?, volem parlar dels tres.

Primer, l'atur. A Catalunya sabem que estem en un atur d'un 8,4 per cent. És natural, eh?, Espanya és el pitjor d'Europa; Catalunya està una mica millor, però segueix sent natural... Però això vol dir de l'ordre de 350.000 persones aturades a Catalunya. I sabem que la setmana passada es va publicar novament l'enquesta de clima, que es fa cada any –que la fan Idescat i Cambra de Barcelona–, que ens diu, aquesta vegada, que el trenta-nou per cent d'empreses catalanes diuen que no creixen per falta de personal qualificat. Ja hem passat del trenta-set al trenta-nou. Jo recordo, quan era a la cambra, els anys 20, 21, que era el vint-i-quatre, vint-i-cinc per cent. Va anar pujant. Ara ja hem passat del trenta-set del 24 al trenta-nou del 2025. Trenta-nou per cent d'empreses són 235.000 empreses. No és poc, eh?

Però és que sí, a més a més, anem per sectors, resulta que al sector de la construcció el seixanta-u i mig per cent de les empreses de la construcció no creixen per falta de personal qualificat. Atenció amb tots els que volen fer no sé quants habitatges, eh?: el seixanta-u per cent. No és poc.

I, miri, en aquesta situació, nosaltres pensem que Catalunya ha de poder aspirar a tenir un atur com tenen la majoria de països europeus: del quatre al cinc per cent. Perquè tenim 235.000 empreses que busquen personal, i no el troben, per créixer. Per tant, nosaltres hem d'anar cap a aquest atur.

I què ens trobem? Doncs que en els pressupostos que acaben de presentar –ja veurem si tiren endavant o no– ens diuen que volen..., en el quadre macroeconòmic, ens diuen que el 2026 volen baixar del 8,4 per cent al 8,2 per cent. Bravo. Bravo, 0,2 punts. Això són vuit mil persones. De veritat que això és el repte que tenim com a departament? De veritat que és baixar del 8,4 al 8,2? Home, si volem anar a un atur del quatre al cinc per cent en tres, quatre, cinc anys, vostès haurien d'atrevir-se a abaixar l'atur al set, set i mig per cent en un any, perquè tenim les empreses que busquen feina. Per tant, escolti'm, vostès haurien d'anar per aquí.

Però, fixi's, el SOC, que és el departament que resulta que té la funció de reduir l'atur, té un pressupost de vora 600 milions d'euros l'any per reduir vuit mil persones. Ha fet números? Cada aturat de menys ens costarà 75.000 euros l'any. Ha fet números? O sigui, el SOC serveix per a això? (Pausa.) Escolti'm, ens ho hem de fer mirar, eh? I no vull frivolitzar-ho, però és que els números diuen això.

Per tant, la primera pregunta que li faig és si vostè creu que el SOC està fent bé la seva feina, les seves funcions. Digui'm si creu que el SOC ho està fent bé. Perquè, miri, la primera cosa que no han complert de la moció aquella del 2024 és que..., nosaltres vam demanar un informe sobre si s'estaven complint o no les funcions del SOC. L'han fet, aquest informe? Nosaltres no l'hem vist, eh? Pensem que no l'han fet. Però,

escolti'm, les mocions que fem en aquest Parlament se suposa que, quan les aprovem, s'han de complir. Aquesta tampoc l'han complert. Per tant, jo li demano si pensa fer-ho o no pensa fer-ho, o si li és igual el que aprovem al Parlament de Catalunya.

També li recordo que en aquesta moció vam aprovar una proposta nostra, que era, doncs, dotar d'un fons per a la col·laboració publicoprivada amb els gremis, amb els clústers, amb les patronals, amb les cambres per formar en l'entorn empresarial, perquè, si no, no ens ho acabarem, no hi haurà manera de reduir l'atur. Tampoc ho han fet. Ho vam demanar també en el pacte nacional per a la indústria. No ens van fer cas, tampoc ho han inclòs. Ni tampoc han complert un altre punt d'aquesta moció que parlava de fer una mena de pacte nacional per la plena ocupació a Catalunya, parlar amb tots els agents socials, econòmics per veure com ho podem fer per arribar a aquest atur del quatre al cinc per cent. No ho han fet.

Per tant, la pregunta que li faig ara, i espero que em contesti, és: vostè de veritat vol reduir l'atur..., portar Catalunya cap al quatre al cinc per cent? I pensa fer algun pla per aconseguir que en tres, quatre, cinc anys Catalunya tingui un atur del quatre al cinc per cent? O és que li és igual? Per tant, si us plau, contesti'm això.

També vam aprovar una altra cosa –ho hem aprovat diverses vegades en aquest Parlament a petició de Junts per Catalunya– en línia amb la reducció de l'atur: crear la figura de l'aprenent, perquè ens sembla que és una bona manera que a territori... Perquè, escolti'm, a Sort, a Mont-roig del Camp, a Verges o a Solsona no hi han escoles de formació professional de tot. Per tant, l'única manera que tenen els nanos joves de formar-se en segons quines especialitats és anar a les empreses i fer d'aprenents, però un aprenent del segle XXI, eh?, un aprenent modern, diguem-ne. Pensa fer alguna cosa? Perquè ho hem aprovat en aquest Parlament i tampoc no ho han fet.

I, miri, ja he parlat d'atur. Ara voldria parlar de salaris, com he dit abans, però salaris nets. Quina diferència hi ha entre els salaris bruts i els salaris nets? Bàsicament, l'IRPF i també una mica les cotitzacions socials, però sobretot l'IRPF. I aquí, ara que tenim dades dels pressupostos, hi ha una dada que és importantíssima: la recaptació de l'IRPF al pressupost del 2026, suposant que tirés endavant –però això sí que són dades reals–, s'incrementaria un trenta-set per cent respecte als pressupostos del 2023. En tres anys s'incrementa la recaptació de l'IRPF un trenta-set per cent, quan durant aquest període ha pujat un 8,8 per cent l'ocupació i un 8,9 per cent l'IPC. Això explica més o menys el divuit per cent, la meitat del trenta-set. I l'altra meitat, sap què ho explica? La no deflactació de l'IRPF, que és una cosa que hem demanat aquí per activa i per passiva i per perifràstica, i tot aquest sector d'aquí no ho vol fer.

Però ara els hi explicaré una cosa, al sector d'aquí a l'esquerra. Mirin, una persona que el 2018 cobrés 14.600 euros bruts, ara, per l'IPC, el 2026 estaria cobrant divuit mil euros. Saben què paga de més ara que el 2018 en IRPF? Un cinquanta-quatre per cent més d'IRPF; una persona de quinze mil euros de salari brut, eh?: un cinquanta-quatre per cent més d'IRPF, quan l'IPC ha pujat un vint-i-tres. Per tant, ha perdut un trenta per cent de poder adquisitiu.

Un salarial alt –o molt alt, segons vostès–, una persona que en aquell moment cobrés 61.000 euros, el 2018, i ara serien 75.000 euros, amb el mateix vint-i-tres per cent, saben què pagaria de més ara d'IRPF? Un trenta-set per cent. Segueix sent més que l'IPC, però –deixi-m'ho així– qui més «pringa» és la classe treballadora, eh?, la que vostès defensen. Nosaltres també, eh?, però vostès diuen que la defensen molt. Escolti'm, qui més perd amb la no deflactació és la classe treballadora, i vostès no ho estan defensant. Escolti'm, conseller, pensa deflactar? Pensa fer alguna cosa perquè es deflactin les taules de l'IRPF? Des del 2014 que no es deflacten.

Sobre el salari mínim, una altra cosa que, com que no han fet re del que havíem anat aprovant el 2024, amb aquella moció... Nosaltres al final vam entrar una llei, perquè ens sembla que és la millor manera per anar avançant cap a un salari entorn del seixanta per cent del salari mitjà, que és el que diu la Unió Europea i és el que aquí hem aprovat també moltes vegades. Però vostès no han fet re. Per tant, hem pre-

sentat una llei. Què pensen fer amb aquesta llei? La pensen tramitar o pensen simplement carregar-se-la i no anar ni al debat parlamentari? Què pensen fer?

Tercer tema que en volia parlar avui: les pensions. Miri, vostès no parlen de pensions. De fet, deixen que l'Estat decideixi cap a on van les pensions dels catalans. Però l'Estat espanyol té molts problemes per poder pagar les pensions avui, i encara més en el futur. Catalunya també, però no tant. Per què no tant? Primera, perquè tenim menys atur, però si anéssim a un atur del quatre per cent encara recaptaríem molt més de cotitzacions i, per tant, seria molt més fàcil pagar les pensions, perquè tenim millors salaris i, per tant, això també ens dona més capacitat per poder pagar les pensions. I, després, l'altra cosa que nosaltres reclamem, doncs, és allò que vam dir aquí i que vam aprovar al Parlament a la passada legislatura, que és –a la Comissió del Deute Històric– reconèixer que l'Estat té un deute amb Catalunya, amb les pensions, de 30.000 milions d'euros, i aquests 30.000 milions els hem d'aconseguir, els hem de reclamar. Per tant, la pregunta que li faig és si vostès pensen fer alguna cosa en aquesta línia, perquè això es va aprovar en el Parlament en la passada legislatura.

Miri, el model de pensions de Catalunya per Junts passa per un model de més valor afegit, una economia de més valor afegit, i, per tant, millors salaris; passa per un atur molt baix, com a la resta d'Europa –quatre, cinc per cent–, i, per tant, moltes més cotitzacions, i passa per una caixa pròpia de la seguretat social, que és que tinguem les competències que ja han reclamat els bascos i han aconseguit els bascos en part, cap a una caixa de les pensions i, a més a més, amb una guardiola de les pensions, aquests 30.000 milions d'euros que l'Estat ens deu i que no ens ha pagat.

Per tant, escolti'm... Veig que no hi és, la senyora Orriols. La senyora Orriols fa uns dies aquí deia que lo que havíem de fer és canviar a un sistema de capitalització. Evidentment, això és una barbaritat. Ella mateixa ho va reconèixer la setmana passada a Catalunya Ràdio. Va dir: «No, no, nosaltres ara ja parlem d'un sistema mixt.» Bé, en dos mesos de diferència va passar de capitalització a mixt. Nosaltres tenim un model propi, que és aquest que li he dit: més treball, millors salaris i una caixa pròpia de les pensions per poder fer front a les pensions dels catalans. I, per tant, l'última pregunta que li faig, conseller, com que suposo que lo de la independència..., vostès no estan per això, és, mentrestant, si pensen treballar per una caixa pròpia de les pensions.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Bé; moltes gràcies, president. Diputades, diputats que ens acompanyeu... Permeti'm, senyor Canadell, en primer lloc, donar-li les gràcies per donar-nos l'oportunitat de parlar avui aquí de la situació del mercat de treball, que jo la veig diferent, el departament la veu diferent i el Govern la veu diferent de com vostè la descriu. I li agraeixo que ens ho permeti perquè ens permet parlar de pilars fonamentals del progrés econòmic i social del nostre país: ens permet parlar de famílies, ens permet parlar de persones i ens permet parlar de les empreses i de la seva capacitat de créixer, innovar i generar prosperitat.

I, a diferència de la descripció que vostè ha fet, gairebé apocalíptica, permeti'm que li contesti amb dades objectives, que, per tant, no admeten excessives contradiccions. Li dic claríssimament que el mercat laboral a dia d'avui a Catalunya és sòlid, dinàmic i amb una evolució positiva. Millorable? Sí. Positiva? També.

A dia d'avui, segons les dades, Catalunya ha tancat el mes de febrer amb 327.000 persones aturades enregistrades, la xifra més baixa en un mes de febrer des de l'any 2008. I permeti'm que l'hi digui: l'any 2008 a Catalunya hi havia 7.427.000 persones; ara hi han 8.155.000 persones a Catalunya. Per tant, xifra més baixa havent-hi

728.000 persones més vivint a Catalunya. Respecte de l'atur, el registrat actualment també és el més baix de la sèrie i l'identifiquem en cent mil persones menys que fa un any, una reducció del 2,1 per cent.

També creix –no només parlo d'atur– l'ocupació. A dia d'avui tenim 3.800.000 persones afiliades a la seguretat social. És el millor registre d'una afiliació en un mes de febrer de tota la sèrie històrica. Mai hi han hagut tantes persones treballant a Catalunya: 23.000 afiliacions més que el mes anterior i més de 73.700 persones més que fa un any. Aquestes no són dades causals, són ni més ni menys que les que es reflecteixen a la fortalesa del teixit empresarial i la capacitat de la nostra economia.

Qualitat d'una ocupació que també ha millorat quant a estabilitat. Permeti'm que li digui que el 88,6 per cent de les persones assalariades tenen contracte indefinit i el 87,2 per cent de l'ocupació és a temps complet. També dades objectives que no admeten contrarietat.

Això, què vol dir? Doncs que el mercat laboral català no només crea ocupació, sinó que cada vegada aquesta ocupació és més estable. I aquest debat no el podem simplificar, senyor Canadell. Catalunya avui té més persones treballant –és una evidència– que mai i, a més, té més estabilitat laboral que en dècades anteriors. Això vol dir que està tot fet? Ni parlar-ne, evidentment que no. Hi han moltíssimes coses a fer. Hi han molts reptes importants.

Un primer –i en això estic d'acord amb vostè–, la reducció de l'atur, que és insuficient. I jo els hi diria, per això, i permeti'm que l'hi digui, que les polítiques públiques s'han de mesurar amb perspectiva. La millor política d'ocupació no són les polítiques públiques d'ocupació. La millor política d'ocupació és una bona política econòmica, industrial, empresarial, orientada al creixement i a la creació de l'activitat econòmica. Les polítiques actives d'ocupació no creen llocs de treball, senyor Canadell, per si soles. El que fan és ajustar el mercat laboral, apropar les persones i les empreses i millorar l'ocupabilitat del mercat, del treball i de totes les persones. I en aquesta línia està el Govern.

Aquestes polítiques, ja l'hi dic, no són ni màgiques ni immediates –ni màgiques ni immediates. Perquè són polítiques estructurals que milloren la capacitat de les persones per accedir al món laboral i la capacitat de les empreses per trobar i retenir el talent. I així és com les economies més avançades redueixen l'atur.

Reduir l'atur en una economia avançada no és un procés instantani, i vostè ho sap tan bé com jo, sinó una transformació estructural que requereix polítiques sostingudes en el temps. I si observem l'evolució dels darrers anys –no d'ara, d'aquest Govern, dels darrers anys– veurem que Catalunya ha avançat de forma significativa. Avui tenim una taxa d'atur que se situa al voltant del vuit per cent, molt lluny de les xifres que aquest país havia patit, per exemple, en ocasió de la crisi financera del 2008 o des de la pandèmia, molt més recent. I això ha sigut fonamentalment possible per la capacitat de creixement de l'economia catalana, per la fortalesa del nostre teixit empresarial i per les polítiques públiques d'ocupació i formació, que en són una part però no la totalitat.

Des del Govern continuarem amb totes les mesures necessàries per reduir l'atur i millorar l'ocupabilitat de les persones. En aquells col·lectius que tenen més dificultats, encara amb més motiu. Permeti'm que li digui, per exemple, la problemàtica de l'atur juvenil, un dels grans reptes del nostre mercat. Segons l'EPA, l'ocupació juvenil ha crescut un 4,9 per cent en l'últim any, amb 32.000 joves més treballant, mentre que l'atur juvenil s'ha reduït en 15.100 persones, baixant la taxa d'atur a un 12,8 per cent, dos punts menys que l'any anterior. Això és fruit no pas d'una acció d'ara mateix, sinó de l'estratègia d'ocupació juvenil de qualitat feta l'any 2022, amb voluntat de durada fins a l'any 2027 i acordada amb els agents socials i les administracions locals.

També estem treballant per adequar l'oferta formativa a les necessitats actuals del mercat laboral. I l'objectiu no és cap altre que facilitar la seva transició cap als sec-

tors amb més demanda i garantir trajectòries professionals estables amb oportunitats reals.

Però permeti'm que li digui que aquí hi entren, en el gran repte del mercat laboral, unes qüestions que hem de posar a sobre de la taula. Primer de tot, el desajust entre l'oferta i la demanda del treball. Vostè en parlava fa un moment. Moltes empreses ens traslladen lo que vostè acaba de dir, la dificultat per trobar determinats perfils professionals. Això no només afecta Catalunya, i vostè ho sap; afecta Catalunya i la majoria de totes les economies.

Però aquí hi hem de posar, com li deia, unes qüestions que sovint no acabem de mencionar. Una primera, l'evolució demogràfica del nostre país. Catalunya, com moltes societats europees, té un creixement vegetatiu negatiu de la població autòctona. En aquest sentit, cal dir que Catalunya –i la major part d'Europa– ha tingut una disminució sostinguda de la natalitat. I això implica una política global –global–, que no depèn només del Departament d'Empresa i de Treball. És un repte estructural que condiciona el futur del mercat laboral, i per això les polítiques d'ocupació han d'incorporar també aquesta perspectiva demogràfica.

Això vol dir que cada any hi ha menys persones en edat de treballar, senyor Canadell, i si no hi han aportacions migratòries això no es podrà resoldre. La gestió ordenada dels fluxos migratoris és un element central per al futur del nostre mercat laboral. Les economies avançades necessiten, de manera ordenada, els fluxos migratoris per sostenir l'activitat econòmica i el dinamisme del mercat de treball. Catalunya ha estat històricament una societat oberta que ha sabut integrar talent i capacitat de treball vinguts d'arreu. El repte és fer-ho amb polítiques d'integració, formació i inserció laboral eficaces, perquè una bona gestió d'immigració també és una política bona d'ocupació.

Però no és l'única resposta. També cal millorar l'ocupabilitat de les persones: formació, orientació i connexió amb les empreses. Per això el sistema de formació del SOC –vostè m'ho preguntava abans– treballa directament amb sectors productius per adaptar els programes formatius a les necessitats del mercat laboral. El repte no és formar, és formar millor les persones. El repte és formar-les en allò que necessita el sistema productiu català, que està experimentant transformacions profundes, molt profundes, derivades de la digitalització, la transició energètica o els canvis tecnològics. Això genera noves oportunitats, però també noves necessitats de qualificació professional.

I, en resposta a aquest repte, el Govern està fent una aposta molt clara per la formació i la qualificació professional. Només en formació ocupacional, s'han destinat 100 milions d'euros a programes de formació prioritària. S'han invertit 5 milions d'euros en formacions vinculades a tecnologies digitals i 2 milions d'euros en formació relacionada amb la transició energètica. També estem impulsant la formació professional dual ocupacional, amb una inversió de 38 milions d'euros que permet formar persones mentre treballen a les empreses. Aquest és un model on les eines més eficaces per reduir el desajust entre formació i necessitats empresarials esdevenen imprescindibles. La millor política d'ocupació és aquella, senyor Canadell, que connecta directament la formació, l'empresa i el treball.

I, en aquest sentit, també estem transformant el Servei Públic d'Ocupació de Catalunya. Un pla de transformació del SOC que té com a objectiu convertir un servei públic d'ocupació en una eina cada vegada més eficaç per connectar persones i empreses. Hem reforçat els equips d'orientació amb 225 noves persones, professionals que estan desplegant referents en el sector, per exemple, juvenil al territori i també impulsant el projecte SOC Empresa per acostar el servei d'ocupació al teixit empresarial. Perquè el mercat de treball és un espai de doble demanda: persones que busquen feina i empreses i empresaris que busquen talent, i aquestes polítiques han de facilitar aquesta trobada.

El veritable repte del mercat de treball no és només crear llocs de treball, sinó aconseguir que cada persona pugui trobar el lloc on el seu talent sigui més útil per a l'economia.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Senyor Sàmper, escolti'm, vostè sabia de què parlaríem avui perquè jo ja em vaig cuidar que ho sabés, i em ve aquí amb tot el discurs escrit i m'explica el discurs, però no em contesta re del que jo li he preguntat, absolutament re. Li torno a fer les preguntes per si té a bé contestar-les en el segon torn.

Escolti'm, pensa fer un pla per reduir l'atur a Catalunya de l'ordre del quatre al cinc per cent? Perquè això és el que podem fer com a país. Hem de voler-ho fer. Vostè ho vol fer o no ho vol fer? No em digui lo que està fent. Digui'm si vol o no portar aquest país al quatre o el cinc per cent d'atur, que és el que tenen tots els països avançats. És tan fàcil com això. Pensa fer-ho? No li dic encara el com. Pensa fer-ho?

Segona cosa. Farà alguna cosa per aprofitar la col·laboració publicoprivada, que és el tema clau per poder aconseguir realment formar d'una forma massiva els tres-cents i escaig mil aturats que tenim? Pensa fer-ho o no pensa fer-ho? Perquè ho hem aprovat en aquest Parlament. Pensa fer-ho o no pensa fer-ho? Amb els seus vots, per cert. I vostè diu: «No, és que ho hem fet molt bé, perquè hem generat llocs de treball.» Sí, d'acord. Vostè també ho diu sempre, eh?, no ho fa vostè, ho fan les empreses.

Però hi ha una cosa que cada cop va pitjor, i l'hi he dit, perquè això són números també: que el trenta-nou per cent d'empreses diuen que no creixen per falta de personal qualificat. És el rècord absolut. Mai havia passat, això. Mai. A la primera enquesta, que és de fa catorze anys, era el sis per cent, i cada cop hem anat a pitjor –també li reconec que també amb governs nostres. Cada cop anem a pitjor. Per tant, o posem un punt i a part i ens hi posem tots, a solucionar el problema, o les empreses no generen riquesa. I aquest és el greu problema que tenim. O no generen la riquesa que podrien generar.

I ara em poso en aquest tema. Escolti'm, què han posat vostès en el quadre macroeconòmic dels pressupostos quant a generació de riquesa? Increment del PIB 2026: 2,1 per cent, Catalunya; Espanya: 2,3 per cent. Ostres! Espanya més que Catalunya? Clar, és que el 2025 Catalunya ha crescut el 2,5 per cent i Espanya el 2,8 per cent. Ha crescut més Espanya que Catalunya. Des de quan creix més Espanya que Catalunya? Des de que hi ha el president Illa! Això no havia passat mai fins ara. (*Alguns aplaudiments.*) Escolti'm, és la primera vegada que ens passa que creix més Espanya que Catalunya. O sigui que el «Catalunya lidera» és justament al revés: Catalunya, amb el president Illa, ja no lidera. Aquesta és la realitat. I fins ara sempre havia sigut així. Per tant, vostès pensen encara, a més a més, quan fan pressupostos, assumir que això segueixi sent així? Escolti'm, han posat no sé quants milers d'euros en aquesta campanya del «Catalunya lidera». Per a què ha servit només? Per fer publicitat, propaganda? És això? No, home, no. Hem de fer alguna cosa més.

I ja em queda poc temps. Miri, vull introduir un altre tema, que és el tema de tancament d'empreses. Aquesta setmana passada va venir International Paper, el comitè d'empresa, a denunciar que l'empresa vol tancar –ERO d'extinció–, i ens trobem, una vegada més, que no sé si vostè no vol o no té eines per poder ajudar. El primer que li dic és: «Ha trucat al CEO de l'empresa?» Perquè em diuen que encara no li ha trucat per parlar amb ell. Això m'ho han dit del comitè. Jo l'hi pregunto i ara, en tot cas, té l'oportunitat de dir-ho.

Però, segona: té eines per ajudar aquesta gent? Perquè, si no tenim eines, encara que vulguem no els podem ajudar. I en aquest Parlament s'ha aprovat diverses vegades de tornar a assumir o assumir les competències de la gestió dels EROs, i els hi hem aprovat al Parlament. Vostè ha fet alguna cosa per aconseguir això? Ha parlat amb el ministre Hereu? Ha parlat amb algú dels socialistes a Espanya? Perquè això és clau. Cada cop hi han més EROs. Com ho farem? Què deixem, que sigui des de

Madrid que ens ho facin tot? Per tant, vostè ha fet alguna cosa? Ha mogut alguna peça en això? Pensa fer-ho o no?

I una cosa nova que li vull introduir. Miri, hi han països que davant situacions com aquesta, d'International Paper, tenen una llei que els hi permet fer una mena de tanteig per comprar l'empresa. Una empresa que vulgui tancar, va el Govern i diu: «Eh, un moment. Abans de tancar, jo la compro.» Òbviament, si tenen un possible comprador interessat. Perquè, què passa? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Que les grans multinacionals el que fan és no vendre les empreses quan les volen tancar. Per què? Perquè volen reduir la capacitat productiva i així apujar preus. I això cada vegada passa més. Jo ho he viscut també amb una empresa que hi vaig estar treballant, General Cable, en el seu moment. Per tant, aquesta eina, vostè farà alguna cosa per intentar aconseguir-la? Perquè ens aniria molt bé, en aquest cas. En aquest cas no hi serem a temps, però com que en vindran més, jo li demano si això ho pensa fer.

I un últim missatge –que també em queden trenta segons– en aquest cas al tripartit, sobretot a l'extrema esquerra. Mirin, Cartonatges Trilla, que era l'antecessora d'International Paper, va ser comprada l'any 21. Per què va ser comprada? Per molts motius, però perquè hi ha moltes empreses que arriba un moment que ja no poden més, pimes que ja no poden més, i quan ve una multinacional i els hi posen els diners sobre la taula venen l'empresa, perquè estan farts de tot. Vostès demà volien aprovar una llei del centre d'empresa i drets humans que l'únic que fa és posar més pals a les rodes de les pimes, i cada cop anem més a posar pals a les rodes a les pimes, i cada cop hi ha més empreses catalanes que es venen a les multinacionals. I què passa amb les multinacionals? Desarrelament total: a la primera que toca, doncs, venen l'empresa.

Per tant, escolti'm, vostès estan ajudant cada cop més a que aquest país es descapitalitzi d'empreses catalanes, i algun dia haurem de passar comptes d'això.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Senyor Canadell, li admiro la seva capacitat per perpetuar relats que no són veritat, com el del salari mínim interprofessional, que s'ha quedat vostè sol en aquesta cambra, el segueix defensant per activa i per passiva. Fins i tot les persones que en algun moment han estat properes a vostè li han dit per activa i per passiva que no hi tenim competències, i vostè segueix dient, fins i tot l'altre dia en la compareixença que vam fer, que sí que hi teníem competències, i a més ha tingut, doncs, bé, la iniciativa de presentar fins i tot una llei. Miri, no tenim competències en salari mínim interprofessional i, per tant, jo li demano que no ho porti més aquí. Ja li vaig dir l'altre dia –i vostè se'n recorda perfectament– el que jo penso al respecte, però tenim les facultats que tenim i tenim les possibilitats que tenim.

Quan vostè diu que no ens hem posat en contacte amb aquesta empresa, també està dient una cosa al Parlament, i no crec que sigui del tot agradable ni fins i tot, permeti'm que l'hi digui, elegant no dir la veritat. Nosaltres evidentment que hi hem contactat, ho fem amb tothom. I, a més, vostè sempre intenta posar elements que no són la realitat. És a dir, nosaltres, quan hi ha una taula de negociació, quan hi ha una taula de reindustrialització, això s'inicia, però és que en el dia u de tenir-ne coneixement, ho sap perfectament. Deixi de venir aquí a dir que no ens posem en contacte, que no anem a fer reunions; les fem de seguida. Vam estar a Valls, a Montblanc, amb el comitè d'empresa –vostè ho sap–, amb els alcaldes de Valls i de Montblanc. Quan? El dia u, va passar un dia només, que hi vam anar. I vostè ara està introduint aquí un tema del dret de tanteig, torna a fer qüestions similars a lo del salari mínim interprofessional, és a dir, a introduir elements legislatius nous que s'haurien de regular.

Que no li dic que no sigui una bona idea –que no li dic que no sigui una bona idea–, però vostè ho deixa anar com si fos una qüestió que nosaltres ho poguéssim executar ara, de forma immediata, i vostè sap perfectament que això no és possible –no és possible.

I escolti'm una cosa, al darrere de tot lo que ha dit, lo que em penso que no hauria de fer mai..., no vostè, no, cap diputat, és venir aquí i plantejar una situació apocalíptica quan les dades que jo li he dit no són les meves dades, són les dades de Catalunya. Senyor Canadell, hi ha més ocupació que mai, deixi d'enganyar el Parlament (*aplaudiments*), deixi d'enganyar la ciutadania. Però quin rotllo! Quin rotllo està col·locant a la societat per trobar un espai polític dient que Catalunya està en crisi; si mai ha tingut tanta ocupació! Si tenim, com vostè ha dit –això sí que ho ha dit–, la millor taxa d'atur que hi ha a l'Estat espanyol. Vostè voldria que fos un quatre o un cinc per cent; coi, i jo! Qui no voldria que això fos així?

Però vostè també va dir l'altre dia, amb una «patxorra» increïble, que el VAB de Catalunya estava baixant. I va dir: «Quan hi havia el conseller Tremosa» –per cert, amic meu– «el VAB era molt superior, industrial». Però vostè no va dir que a Alemanya ha baixat més ni que a França ha baixat més. Vostè això s'ho deixa al calaix. Lo negatiu; lo positiu no. No és capaç de venir aquí a dir que Catalunya està resistint millor el VAB, la reduïda europea del VAB..., que la resta de locomotores d'Europa: Alemanya i França, per exemple. Vostè això s'ho guarda.

I en això està fent lo mateix. Com és capaç de venir aquí i plantejar aquesta interpellació sense reconèixer que les dades són positives. Millorables? Qui li diu que no? Qui li diu que no? Però com ve aquí i diu que són negatives? Està enganyant el Parlament, tots els diputats i la ciutadania. (*Remor de veus.*) Sí, quan ve aquí i diu que és negatiu, està enganyant, permetin-me que ho digui. Està enganyant, està adulterant unes dades i no les situa en un context. Mai vostè ha dit que aquí hi han 2 milions de persones més que fa vint anys. S'ho calla, això. Per què s'ho calla? Per què no diu que hi ha una circumstància migratòria (*aplaudiments*) que fa que el mercat laboral sigui diferent? Callat, sempre callat. Sempre agafa lo dolent, ho treu, ho adultera. I, clar, si la gent l'endemà agafa i llegeix el diari, diu: «Coi, que malament que estem.» Mentida. Catalunya no està malament a nivell laboral, no ho està. És millorable? Sí, és millorable, com tantes coses –com tantes coses–, però no està malament.

Jo li demano el que li vaig demanar l'altre dia al Parlament quan vam fer la sessió dels pressupostos. No li estava demanant una interpellació per venir aquí i dirnos quatre coses vostè i jo bilateralment. Li vaig demanar una cosa del mercat laboral que impliqués tot el Parlament, una cosa molt més seriosa. I vostè avui ha dit, ha parlat d'un pacte nacional d'ocupació o una cosa similar, i l'hi vaig demanar jo, l'hi vaig suggerir jo. Jo li vaig dir: «Senyor Canadell, parlem d'aquest tema amb serietat i amb rigor, en una qüestió en la que tothom pugui dir les coses.» Ho recorda o no ho recorda? Doncs, l'hi dic: aquesta és la voluntat que tenim nosaltres, millorar el tema sense intentar trobar espais de rendiment electoral de cap partit ni cap moviment.

Per a Catalunya, lo millor.

El president

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu per a fer efectiva l'educació inclusiva.

Interpellació al Govern sobre els reptes del sistema educatiu per a fer efectiva l'educació inclusiva

300-00264/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Bona tarda, conseller. Des d'aquí enviem una abraçada emotiva a la consellera Niubó. Consellera, deu estar d'acord amb mi que l'escola inclusiva és avui un dels consensos més amplis del sistema educatiu català. Tots els alumnes, independentment de les seves necessitats, han de poder aprendre, participar i progressar dins del sistema ordinari. De fet, aquest és el model que ens dona el Decret 150/2017, que ha de garantir tres principis bàsics: presència, participació i també progrés.

Però si escoltem els docents, els equips directius i moltes famílies, el que ens diuen és que la realitat de les aules ha canviat, que cada vegada és més complexa. Els centres educatius estan afrontant una diversitat creixent, trastorns d'aprenentatge, TDAH, trastorns del neurodesenvolupament, alumnes amb espectre autista, amb necessitats vinculades a la salut mental, alumnes amb malalties cròniques que no tenen dificultats d'aprenentatge però sí que necessiten..., necessitats assistencials, infants en situació de risc de desnonaments i un llarg etcètera. I massa sovint aquesta complexitat recau sobre els equips docents, que fan una feina valuosa, que, de fet, fan el que poden, perquè ho fan des d'uns recursos que són totalment insuficients.

I la reducció de ràtios permet una atenció individualitzada, cert, i té un paper rellevant, indiscutiblement, però per si soles les ràtios no són suficients per fer efectiva l'educació inclusiva. El factor clau és poder comptar amb els professionals especialistes i amb els suports que permetin atendre bé tota aquesta diversitat.

Parlem també, per tant, de codocència, de logopedes, de psicopedagogs, d'educadors socials, de tècnics d'integració social. Parlem també d'orientadors i d'altres figures que ajudin a donar resposta a situacions cada vegada més presents a les aules. Parlem del personal d'atenció educativa: vetlladores, educadores i personal de suport, essencials per fer possible l'escola inclusiva i que sostenen cada dia l'atenció de l'alumnat amb necessitats educatives especials, i que massa sovint ho estan fent en unes condicions de precarietat i inestabilitat.

I parlem també de donar temps, de donar temps i eines als docents perquè puguin aplicar models com el disseny universal d'aprenentatge, que compartim en la teoria però que en la pràctica no es pot desplegar amb eficàcia tant per manca de suport com per manca de temps de coordinació.

I no podem oblidar que l'escola també és un espai comunitari. Per tant, Salut i Drets Socials han de participar-hi activament. No només en el diagnòstic, sinó garantint acompanyament real cada dia. Sense coordinació, detectar necessitats és inútil; sense coordinació, les famílies i els docents queden sols davant els reptes del dia a dia.

Conseller, revisar el Decret 150/2017 és urgent. No és opcional, és necessari. No per complir la llei o perquè el discurs quedi bonic, sinó que és necessari per fer realitat l'educació inclusiva a les aules de Catalunya. Només amb desplegament efectiu, amb recursos suficients, amb eines pedagògiques, amb coordinació real i compromís polític podem assegurar que cap alumne quedi enrere. La pregunta és clara i implica prioritzacions: volem un decret que només sigui paper o volem un model que funcioni a l'aula i garanteixi drets reals als alumnes? Aquesta és l'elecció que exigeix responsabilitat i valentia política. De fet, és l'elecció que exigeix tota la comunitat educativa.

I per fer que aquest decret sigui realment útil, efectiu i respongui a la realitat actual –perquè des del 2017 han canviat moltes coses a les aules– cal actuar en diversos àmbits: simplificar tràmits administratius i protocols per accedir a aquests suports educatius; clarificar també els criteris d'assignació de recursos segons les necessitats educatives per garantir realment l'equitat de centres, però també que hi hagi equitat en els territoris. I ampliar l'abast, ampliar l'abast del decret a l'etapa zero-tres, una etapa fonamental per al desenvolupament sovint oblidada: cada infant ha de tenir dret a accedir a suports professionals des del primer cicle. I assegurar la continuïtat educativa a l'etapa postobligatòria, que és un drama; itineraris formatius adaptats a les necessitats específiques de cada alumne.

I, per últim, modificar el decret també per donar compliment a la disposició addicional del decret relativa al mapa de recursos territorials, que sigui accessible a centres, a les famílies, però que també les administracions locals hi puguin tenir accés, perquè això ens permetria conèixer realment què existeix al territori i coordinar recursos de forma efectiva.

Perquè, si aquests suports no arriben, el risc és que l'educació inclusiva es quedi en un principi compartit, que està molt bé, però que després en el dia a dia no es pot sostenir. I no és abstracte, té conseqüències concretes, conseller. Un alumne en situació de risc de desnonament que arriba a l'escola amb inseguretat i manca de recursos, un alumne amb diabetis que no pot quedar-se al menjador perquè el sistema no garanteix les condicions que necessita, un alumne amb TEA que requereix atenció individualitzada constant, un altre amb TDAH que necessita suport per concentrar-se i organitzar-se, nens i nenes amb dificultats de mobilitat, problemes de salut mental o barreres lingüístiques que fan que participar a classe sigui un repte diari... I qui és capaç de fer front a això, per molt docent que sigui?

Tot això recau sobre els docents que han de fer classe i no poden ni han de ser responsables de preparar-se per cobrir tota aquesta diversitat sense suports. I això ens recorda que l'escola inclusiva és més que pedagogia. És entendre que l'educació no es pot deslligar, no es pot desvincular de les condicions socials i de les situacions personals; és garantir drets bàsics i dignificar la professió docent posant a l'abast professionals especialitzats, eines pedagògiques i temps de coordinació amb els companys.

I en aquest context de complexitat creixent és quan els docents es planten. Demanen poder fer la seva feina com cal i atendre cada alumne amb els recursos i el suport que necessiten. Dignificar la professió no passa només per un salari just –que compta, evidentment, és indiscutible–; passa també, però, per garantir que els docents puguin treballar a l'aula sense sentir-se sols ni desbordats, protegint la seva salut mental i oferint-los les condicions perquè puguin donar la millor resposta educativa a cada alumne.

I en aquest punt hi ha també una qüestió que no podem obviar: els recursos que avui destinem a l'educació inclusiva continuen sent clarament insuficients. I sí, vos-tès han tancat un acord amb una part del sector, però ho han fet ignorant el sindicat majoritari. És un acord que rebutja la major part dels professionals i no resol els problemes de fons. De fet, diversos estudis situen el dèficit actual en educació inclusiva prop dels 100 milions anuals. I, davant d'això, el que proposa el Govern és una inversió de 299 milions en inclusiva, però repartits en sis anys, fins al 2031.

Per tant, la pregunta, conseller, és inevitable: com es pot pretendre afrontar de manera realista el repte de la inclusió amb aquestes xifres, xifres que queden molt lluny de garantir que cap alumne quedi enrere? Per això el debat que tenim al davant no és només com mantenim el principi d'inclusiva, que ningú el discuteix, sinó com garantim que aquest principi es pugui aplicar realment a totes les aules del país.

I, per tant, partim de la base que l'educació inclusiva és probablement una de les millors expressions de la societat que volem ser. Però perquè aquest model funcioni cal que el sistema educatiu disposi, ho repeteixo, dels recursos, dels professionals i de la planificació necessària per fer-lo possible.

I, conseller, malgrat aquest acord amb Comissions i UGT, el malestar dels docents continua viu. Les vagues i les mobilitzacions d'aquesta setmana ho demostren clarament. Aquí no s'ha acabat res. I poden repetir una vegada i una altra que han arribat a un «acord històric», però la realitat és tossuda: si els mestres continuen al carrer és perquè no se senten ni escoltats ni representats per aquest acord i perquè no aproven ni la seva gestió ni la manera com s'ha conduït tot aquest procés.

Per això diem que no n'hi ha prou amb anunciar acords si aquests no compten amb el suport majoritari de la comunitat educativa. Des d'Esquerra Republicana de

manem continuar parlant, continuar negociant i, sobretot, escoltar de debò el conjunt del sector educatiu, aportant solucions reals i no pas tants titulars.

Veig que se m'acaba el temps. A la rèplica continuaré amb altres punts.
Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Bé; moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputada. Contesto a la seva intervenció. Primer, li agraeixo les paraules que dirigeix a la consellera Niubó, que espero que també es pugui incorporar aviat; saben que intervinc substituint-la en funcions també en l'àmbit educatiu.

I permeti'm que agafi algunes de les reflexions que vostè ha fet. Crec que avui ens permet afrontar un debat dels més importants que tenim en el nostre sistema educatiu, que és quin és l'impacte que ha tingut el decret de l'escola inclusiva en el camí que ha emprès el conjunt del sistema educatiu en el nostre país. I l'hi dic des del convenciment que crec que el camí que vàrem emprendre era un camí encertat. I m'agradaria no treure de la seva intervenció que el que hem de fer és fer passes endavant. El que cal fer és fer passes endavant i posar els recursos necessaris perquè pugui ser efectiu.

Permetin-me també que aprofiti aquesta intervenció per dirigir-me avui també a la comunitat educativa..., una part important de la comunitat educativa, que aquests dies segueix expressant-se amb una vaga. Primer, per enviar un missatge de comprensió i d'entesa. Som molt conscients de quin és el malestar que ha tingut la comunitat docent en el nostre país en els darrers anys. Som molt conscients d'on venen les seves reivindicacions, que no varen començar fa un any i mig, sinó que s'allarguen des de molts períodes en els que la dificultat d'abordar els reptes de l'escola inclusiva o allò que té a veure amb els reptes en matèria retributiva..., s'allarguen des de fa molts anys.

I aquest Govern segueix, com sempre, amb la mà estesa, escoltant el conjunt de la comunitat educativa, però ha decidit emprendre un camí que no sigui el camí de l'immobilisme. Ha decidit emprendre un camí que..., entre el camí del «tot o res», que normalment acaba portant al res i a quedar-nos encallats en el conflicte, ha decidit emprendre un camí que significa donar passos endavant perquè el conjunt del sistema educatiu al nostre país millori, per posar més recursos a l'escola inclusiva i, sobretot, per posar més recursos per millorar els sous dels nostres professors i professores de primària i de secundària. Això és el que nosaltres hem estat fent, i aquest és l'acord al que nosaltres hem volgut arribar. *(Alguns aplaudiments.)*

I, per tant, reivindico aquesta forma d'entendre la vida pública no només en l'àmbit educatiu, en tots els àmbits del país. Davant del «tot o res», sempre avançar; davant de quedar-nos enquistats en el conflicte, poder obrir un camí; davant de si guanyem cent o guanyem zero, fer un camí que ens permeti seguir avançant en drets, en millora educativa, en retribució dels nostres professors. Així ho reivindico per al conjunt de la vida pública del nostre país, i és per això que reivindico que l'acord a què s'ha arribat amb Comissions Obreres i amb la UGT és un acord valent i és un acord històric.

Que sobretot el Govern treballarà per desplegar-lo al més aviat possible. Perquè quan nosaltres abordem un concepte com és l'increment, per exemple, del complement retributiu específic dels docents en el nostre país, que fa més de vint anys que no es toca, som conscients d'on venim i som conscients de quin és el malestar dels docents del nostre país, i intentem posar-hi una solució que sigui efectiva aquest mateix any. I quan posem al damunt de la taula els recursos que l'escola inclusiva necessita després de molt de temps, en el que han augmentat les dificultats, ha augmen-

tat la complexitat, a on ha augmentat la diversitat a les nostres aules, som conscients que tenim avui una part de la comunitat educativa que es troba esgotada.

I som conscients que tenim una part de la comunitat educativa que es troba esgotada i la nostra obligació és donar-los resposta i estendre la mà. Em podria quedar ancorat en l'immobilisme, i seguirien les mobilitzacions, però el país no avançaria. I la nostra obligació és fer passos endavant perquè el país pugui avançar i pugui trobar un camí en el que es millorin els recursos per al conjunt del sistema educatiu.

Per cert, no és res diferent del que han fet els anteriors consellers d'Educació en el nostre país, de tots els partits, també del seu –de tots, de totes les formacions polítiques. Si vaig a mirar amb qui s'han signat els diferents acords en l'àmbit educatiu en els darrers deu anys, crec que no..., o trobaré molt poques excepcions que no siguin amb la fórmula amb la que ho ha fet aquest Govern: buscant complicitats en la mesa laboral per poder seguir avançant amb els representants dels treballadors i treballadores. I la nostra obligació és defensar-ho i és defensar que aquest és el camí útil de la vida pública i de la política, que aquest Govern avança des d'aquest punt de vista.

I coincideixo amb vostè clarament..., des del punt que té a veure amb el repte de l'escola inclusiva. I és per això –vostè ho ha comentat– que el Govern ha posat una sèrie de recursos que ara detallaré.

Ho he dit abans: l'acord no només millora les condicions retributives dels docents, millora les condicions en l'impacte directe sobre la qualitat de l'atenció educativa. Parlo de reduir progressivament les ràtios, de reforçar i estabilitzar les plantilles dels centres i de planificar i distribuir recursos amb criteris que tinguin en compte la complexitat real dels centres i les necessitats de l'alumnat. Perquè la millora educativa no es pot sostenir a base de pedaços ni d'esforços extraordinaris; demana recursos suficients, adequats i distribuïts de forma equitativa allà on toca.

I, en tercer lloc –i aquí connecto directament amb el motiu de la seva interpel·lació–, perquè l'acord incorpora, ho he dit clarament, un full de ruta clar per desplegar i consolidar el model de l'educació inclusiva a casa nostra. A curt termini, ordenar i reforçar el sistema de suports. Elaborarem un mapa de professionals de la inclusiva per garantir un desplegament equilibrat de les necessitats a tot el territori, revisarem les dotacions dels serveis educatius i reforçarem els suports intensius amb mesures concretes, com els vuitanta-cinc mestres d'audició i llenguatge, les setze aules integrals de suport i els 6,3 milions addicionals per a noves places als centres d'educació especial. A mitjà termini, consolidar les tres-centes dotacions estructurals entre tècnics d'integració social a primària i educadors socials a secundària per reforçar la mirada orientadora i social al conjunt del sistema. I a llarg termini, estendre progressivament els suports intensius perquè el model inclusiu arribi de manera homogènia a tots els centres.

En definitiva, l'acord al que hem arribat és important perquè orienta el sistema cap a una millora sostinguda de les condicions i, per tant, de la qualitat. I, també ho haig de dir, atesa la seva ambició, és un acord que demana que es puguin aprovar els recursos necessaris també per poder seguir capgirant la desinversió crònica que hi havia hagut en matèria educativa en el nostre país.

També vull enviar un missatge de claredat: els acords als que arriba el Govern es compleixen, i els acords als que ha arribat el Govern es compliran. Volem que hi hagin pressupostos, però el Govern complirà la seva paraula. I, per tant, els hi donem la tranquil·litat i la confiança al conjunt de la comunitat docent que el Govern complirà amb els compromisos que ha signat.

I, en l'àmbit de la inclusiva, m'agradaria agrair-li aquesta interpel·lació perquè, ho he dit, tracta d'un dels elements on tenim més coincidències, crec, que discrepàncies. Compartim una visió i, sobretot, compartim un nivell d'exigència alt, perquè el que hi ha en joc és un dret, que és el model d'escola que volem.

Per això llegeixo aquesta interpel·lació que vostè em fa com un senyal d'horitzó compartit i d'exigència mútua: el de materialitzar plenament l'educació inclusiva de

manera sostenible i tan aviat com sigui possible arreu del conjunt del país. I a partir d'aquí, si podem parlar d'allò que faríem diferent per arribar a aquest objectiu, doncs..., crec que s'ha avançat i que en aquest sentit s'ha avançat conjuntament, també bevent de l'herència de governs anteriors, i que el que toca fer ara és accelerar.

Ho comentàvem fa unes setmanes a la Comissió d'Educació i Formació Professional, que quan parlem de l'escola inclusiva parlem d'un sistema educatiu on la diversitat de capacitats, d'orígens, de llengües o de situacions personals no és un obstacle per aprendre, sinó una realitat que el sistema és capaç d'atendre amb normalitat i qualitat. Ho vaig dir en el seu moment: un infant a Catalunya és un infant es digui com es digui, sigui com sigui i visqui com sigui.

En aquest sentit, Catalunya crec que va fer un pas important amb l'aprovació del Decret 150/2017. Per això la nostra mirada no és la de retrocedir-lo, és de com podem avançar per poder-lo fer plenament efectiu. Un decret amb mirada transformadora, pioner, que ens va situar en una línia avançada dins del context d'Espanya. La idea central era potent: deixar enrere la lògica del dèficit i passar a la lògica de pensar en el context i en les seves barreres: què ha de canviar al centre, a l'aula i al conjunt del sistema perquè tothom pugui aprendre. Això, l'hi he de dir, segueix amb bon rumb, i la visió que vostè i jo i una gran majoria d'aquesta cambra compartim.

Ara bé, també és important que reconeguem –i se n'ha parlat en aquesta cambra– que, quan aproves un gir tan ambiciós però no l'acompanyes a vegades amb tots els recursos i la planificació que requereix, passa allò que tantes vegades es comenta: que creix l'exigència, però el sistema encara no rep totes les eines per donar-hi resposta. I al final és aquí on s'ha generat part del malestar que hem vist: claustres que han hagut de fer equilibris impossibles, equips directius gestionant situacions complexes en entorns amb més tensió de la que era desitjable i famílies que potser no s'han sentit tan ben ateses com tots voldríem.

I tampoc –ho vaig dir a la comissió– no culpo a ningú, perquè crec que governar és un exercici complex en el que els diferents governs han vetllat per poder anar donant passes decidides que ens portessin a la inclusió plena a les nostres aules.

I, diputades, si volem materialitzar plenament l'escolarització inclusiva, ja ho saben, hi ha una condició que és imprescindible: cal estabilitat i calen recursos. I per això hem presentat una proposta, en el pressupost per al 2026, on concretament destinem 375 milions a l'escola inclusiva, un increment del quaranta-quatre per cent respecte al darrer pressupost aprovat el 2023. Un increment que ens ha de permetre destinar 180 milions per a professionals docents especialitzats en educació inclusiva, vora 70 milions per al personal d'atenció educativa i gairebé 40 milions per al monitoratge de suport, que crec que, ho he de dir, és el llegat o l'àmbit rellevant que ens permet poder avançar en el decret d'escola inclusiva.

Li agraeixo la interpellació. Crec que hem pogut abordar qüestions que tenen a veure amb una coincidència sobre les necessitats del model. També els hi he de dir, nosaltres els estenem la mà per poder arribar als objectius que ens fixem de forma compartida; ara, ens hem de donar un full de ruta i ens hem de poder donar les eines per poder-ho fer. Si no, és impossible. Si no som capaços d'ubicar els recursos que el país necessita per fer tirar endavant el decret de l'escola inclusiva, no podrem avançar al ritme que la comunitat educativa ens exigeix i es mereix.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Conseller, continua parlant d'«acord històric», i un acord no és històric si els docents continuen mobilitzats al carrer, i menys un acord de país, si els sectors amb representació majoritària se n'han sentit exclosos. I la realitat és tossuda, ho repeteixo: si aquesta setmana continuem veient vagues i mobilitzacions del sector

és perquè el conflicte no està resolt. I el que tocaria i s'esperaria del conseller i del Govern no és autocomplaença, sinó escoltar: escoltar els carrers, on el món educatiu continua alçant la veu amb les seves reivindicacions, que són les d'un país que vol un sistema educatiu digne, inclusiu i, per descomptat, de qualitat. (*Alguns aplaudiments.*)

I el debat sobre educació inclusiva no és real si no parlem del personal d'atenció educativa. Els 22 milions anunciats són un pas, evidentment, un pas important, però no garanteixen el compliment del mandat del Parlament sobre la reclassificació professional i el complement salarial dignificat. Encara no hi ha ni un calendari ni abast ni un mecanisme d'implantació per fer efectiva la reclassificació íntegra i el reconeixement específic que es va aprovar en aquesta cambra. Per tant, conseller, aquesta xifra és insuficient, i més si no va acompanyada de compromisos normatius clars, de calendaris definits i d'una dotació que respongui a les necessitats reals del col·lectiu, tal com va votar el Parlament.

I és per això que des d'Esquerra Republicana continuem defensant que calen menys titulars de premsa i més garanties, més garanties reals, perquè mentrestant als territoris continuen sorgint problemes que hem denunciat en diverses ocasions. Dos exemples significatius. El primer, famílies d'infants amb sordesa de Cerdanyola alerten que podrien quedar-se sense transport escolar per anar a l'escoleta. I, de fet, no és un cas aïllat –no és un cas aïllat–: els consells comarcals estan desesperats, fa mesos que alcen la veu. Expliquen que moltes de les llicitacions de transport escolar queden desertes. Un altre cas: l'Arlet, de sis anys, diabètica, ha estat cinc mesos –cinc mesos– per poder-se quedar al menjador escolar. Per tant, aquesta situació no és només un error administratiu; és una mostra de com la manca de recursos –i de gestió, també– deixa els infants més vulnerables sense el suport que necessiten i sense el dret que tenen.

La pregunta és clara, conseller: quines solucions ofereix la conselleria? Què proposeu? Quina alternativa reben les famílies? La resposta hauria de ser de contingut, no?, una resposta de contingut, de gestió i ambició, i la realitat és que vostè no ofereix ni una cosa ni l'altra. I segueix responent que tot depèn dels pressupostos, que l'acord a què han arribat depèn dels pressupostos. Esperem... I si no és així, perquè veig que em fa que no, doncs bé, espero que ens expliqui com ho farà.

Saben perfectament que el Govern va presentar uns pressupostos sense tenir garantida cap majoria que els fes possibles. Vostès volen el nostre suport, i nosaltres volíem arribar, volem arribar a un acord de pressupostos, però per fer-ho, per seure a parlar d'aquests pressupostos, abans s'han de complir els compromisos que havíem adquirit. Volen un crèdit de confiança quan encara deuen l'anterior. No es pot demanar suport quan no s'han complert els acords previs. No poden carregar sobre les espatlles dels altres el seu propi incompliment. I la mà estesa Esquerra Republicana l'hi té sempre. L'hi ha tingut, l'hi té ara i sempre l'hi tindrà.

Per tant, conseller, la qüestió..., no es tracta de tancar acords en fals i proclamar que tot està resolt, perquè la improvisació i els pedaços són mals consellers. La qüestió és si el Govern està disposat a escoltar el conjunt del sector que continua als carrers protestant; si el Govern està disposat a millorar les condicions de tots els professionals que sostenen l'escola cada dia i, sobretot, si està disposat a complir els compromisos polítics que han de permetre dotar el sistema educatiu dels recursos que necessita.

Està bé que ens hagi fet un repàs del decret, una radiografia, però ens l'ha fet del 2017. Nosaltres avui aquí hem plantejat millores per tal de poder fer efectiva l'educació inclusiva en un present i en un futur. Perquè només així podrem tenir un sistema educatiu d'excel·lència, que és el que exigeix el país, exigeix Catalunya, i és el que defensa Esquerra Republicana.

Per això a la moció subsegüent recollirem el conjunt de propostes concretes per millorar i per enfortir l'educació inclusiva a Catalunya.

Gràcies.

El president

I, per fer la rèplica, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Bé; moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputada. Jo coincideixo en el fons del que estem parlant, però, també l'hi he de dir, em descriu una sèrie de qüestions que tenen a veure amb el món de l'educació, i vostès governaven fa un any i mig. Aleshores, vull dir..., situem-nos tots plegats una mica on estem.

Perquè jo crec, honestament, que vostès varen fer qüestions rellevants sobre les que van avançar. Crec que vostès varen fer qüestions rellevants sobre les que varen avançar, i les valoro positivament. Ara, em fa una descripció de determinades qüestions rellevants en l'àmbit de l'educació..., i on estaven vostès? En serem tots plegats, com a mínim, corresponsables, d'haver començat un camí que és el camí del desenvolupament de l'escola inclusiva, i, per tant, el nostre objectiu és anar fent passos que ens permetin millorar.

I, de la mateixa manera que he reconegut en la nostra intervenció que vostès i el seu Govern van fer passos per poder millorar en la qüestió de l'escola inclusiva, també els hi he de dir: no els van poder fer tots. Segurament nosaltres tampoc els podem fer tots, però valoro que varen vostès donar passos importants. I el Govern ha decidit seguir en aquest camí de donar passos.

Ara, també li he de dir... Sí, el Govern, ja l'hi he dit abans –que vostè em fa així, que no, des de l'escó–..., ja l'hi dic: el Govern complirà amb els seus compromisos, els compromisos als que ha arribat en matèria educativa i en les seves negociacions sindicals es compliran. Evidentment. Hi hagi o no hi hagi pressupostos. Ara, el país necessita pressupostos, també l'hi dic. O sigui, el Govern complirà les seves obligacions que té en els acords que ha firmat amb les Comissions Obreres i amb la UGT? Només faltaria –només faltaria–, perquè és un repte que té el país. Ara, sí, l'hi dic: el país ens necessita, i el país necessita els recursos per poder seguir avançant. Com hem de fer possibles algunes de les qüestions que vostè ha posat damunt de la taula, sobre les que jo també coincideixo i el conjunt del Govern hi coincideix, si no hi posem més recursos? En algunes de les quals hem començat a avançar, hem començat a avançar en aquest camí.

I no es tracta d'anunciar una pluja de milions i prou. Es tracta de veure com aquest acord s'implementa. Home, dic que és històric perquè, evidentment, un acord que està significat perquè posa damunt de la taula 2.000 milions d'euros en el desenvolupament del sistema educatiu del nostre país és un acord rellevant, molt rellevant per al conjunt del país. Un acord que posa el volum de recursos suficients per poder començar a reduir les ràtios a casa nostra i abaixar les ràtios a primària i secundària als vint alumnes per aula crec que és un acord molt rellevant, perquè si volem concretament tenir professionals del sector de la docència que es puguin dedicar a atendre correctament els alumnes del nostre país necessitem poder reduir les ràtios.

També ho hem dit des del punt de vista de la reducció de la burocràcia. Ja li anuncio que la setmana vinent, el Govern, en desenvolupament de l'acord que ha signat amb els sindicats, portarà a la seva aprovació el pla de desburocratització en l'àmbit educatiu. Perquè som molt conscients que hem heretat un sistema on tenim alguns docents, alguns directors de centre..., o l'hi dic a l'inrevés: tots els docents i tots els directors i directores de centre estan realitzant a vegades més paperassa que havent de fer la feina que han estat cridats a fer.

I aquesta paperassa l'hem creat entre tots, segurament, i la nostra feina és desfer una part d'aquest embolic. I, per tant, ja dic, la setmana vinent, en desenvolupament de l'acord a què hem arribat amb les Comissions Obreres i amb la UGT, portarem a aprovació també el pla de desburocratització per poder avançar en facilitar que els docents i el conjunt de la comunitat educativa pugui dedicar el seu temps...

I ho he dit abans, ho hem fet arribant a un acord amb dos sindicats que són els sindicats de classe majoritaris al nostre país, que són també rellevants en l'àmbit de

l'educació. I jo també l'hi he de preguntar: vostè està a favor o en contra d'aquest acord? Perquè no m'ha quedat clar. Està a favor de l'acord a què s'ha arribat amb Comissions Obreres i la UGT o hi està en contra?

Jo li he dit que reivindico una forma de fer a la vida pública del nostre país que entre «el tot o el res» intentem poder anar avançant, perquè ja hem vist de forma molt sostinguda que s'han fet reivindicacions per collectius de fora d'aquesta cambra, que s'han fet reivindicacions per representants dels treballadors, per algunes formacions polítiques en alguns moments, que, d'acord, han plantejat qüestions que són ambicioses, però després no han pogut seguir avançant. I crec que això no és útil ni als docents ni als alumnes ni a les famílies ni al conjunt de la ciutadania del país.

I crec que ens valoraran a tots nosaltres per si després del nostre recorregut hem sigut capaços de donar passes que millorin el sistema. I dic..., sí, és veritat, aquest Govern ha posat 2.000 milions d'euros damunt de la taula per millorar les condicions en els nostres centres, per rebaixar les ràtios, per dedicar els recursos de suport necessaris i a l'acompanyament a l'aprenentatge a l'escola inclusiva, per poder estructurar aquelles posicions docents que ara estan de forma precaritzada i per abaixar les ràtios i per eliminar la burocràcia en els centres educatius.

No ho farem tot d'un dia per l'altre, no resoldrem els problemes de l'educació en el seu conjunt d'un dia per l'altre. Ara, del que sí que li puc donar garanties és que donarem passos molt decidits perquè d'aquí a un mes estiguem millor, perquè d'aquí a dos mesos estiguem millor i perquè quan haguem fet una part d'aquest recorregut puguem mirar enrere i deixem un llegat millor al conjunt del sistema educatiu del nostre país, millor als seus docents, millor als professionals, millor a les famílies i millor als alumnes, que és a qui ens devem.

Moltíssimes gràcies.

El president

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els talls ferroviaris a la línia R2 Sud.

Interpellació al Govern sobre els talls ferroviaris en la línia R2 Sud

300-00271/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Moltes gràcies, senyor president. Honorable senyora consellera, diputats i diputades, tinc la impressió que se'ns faran llargs i pesats, els propers tres o quatre mesos. Ahir van començar les obres entre Garraf i Sitges. Afecten un parell de túnels i el talús de cala Morisca. Té una repercussió que afecta singularment els usuaris del Garraf i el Baix Penedès, el també dit «Penedès marítim».

Li haig de dir que faig aquesta interpellació molt com a diputat del Garraf, diputat que viu a Vilanova i la Geltrú, que soc usuari diari del servei de rodalies, però conscient també que aquestes obres afecten un nucli fonamental de tot el corredor sud del país, no només els que som usuaris de l'R2 Sud, sinó els de l'R13, l'R14, l'R15, l'R16, l'R17, prop de 125.000 persones que diàriament usen aquest ferrocarril, i que aquestes obres no només afectaran estrictament els usuaris que venim d'entre el sud del Llobregat fins al Sénia, sinó que també afectaran l'R4, segurament, i també afectaran la zona del Baix Llobregat.

Per tant, unes obres necessàries –aquí ningú li discuteix que s'havien de fer–, però amb un impacte molt notable i que a nosaltres ens preocupa. I aquest és l'objecte fonamental d'aquesta interpellació, el pla alternatiu de mobilitat que s'ha posat en marxa, i sempre amb la contradicció en aquesta matèria, en la que vostè ni és la res-

ponsable directa de qui fa les obres, que és Adif, ni és la responsable directa de qui presta el servei, que és Renfe, però, en canvi, té la responsabilitat de garantir el dret a la mobilitat dels ciutadans d'aquestes comarques.

I en un context, singularment en el cas del Garraf i el Baix Penedès, en que els principals ajuntaments de les comarques, de diversos colors polítics, han manifestat la seva preocupació sobre el pla alternatiu que s'ha plantejat, sobre la insuficiència d'aquest pla alternatiu. No han estat només els representants dels ajuntaments i els consells comarcals, sinó també els sindicats, els principals sindicats d'aquestes comarques, la patronal d'aquestes comarques, la pròpia Universitat Politècnica de Catalunya, no?, recordant que els autobusos, per exemple, que circulen entre aquestes comarques avui, abans ja d'aquestes obres i dels seus impactes, ja funcionaven molt col·lapsats, amb gent que no podia pujar a l'autobús perquè arribava ple, amb gent que havia de viatjar dreta. Estem parlant d'un dels principals corredors del país, i per això els representants d'aquestes comarques li han plantejat més autobusos de reforç, millor coordinació del transport alternatiu, serveis directes cap a Barcelona i mesures compensatòries durant el període d'obres.

I sabent que en aquestes comarques els problemes de rodalies..., podríem afirmar que plou sobre mullat, no només en el viacrucis que hem patit en aquestes darreres setmanes des del mes de gener, sinó durant molts anys. Els que som usuaris d'aquest servei de tota la nostra vida mai hem tingut, amb algunes excepcions, un bon servei, però en els darrers temps aquesta situació s'ha anat agreujant. Crec que la cambra ha analitzat a fons aquesta qüestió, i la nostra portaveu, la senyora Capella, ha anat insistint-hi en el que portem de legislatura: infraestructures envellides, incidències recurrents, manca d'inversions...

Avui mateix, o ahir mateix, quan jo utilitzava el rodalies per arribar a Barcelona, doncs..., la incertesa sobre els horaris. Els horaris mai es compleixen. Quan això succeeix..., quan tu tens uns quants trens alhora, t'atabala de manera molt relativa; quan resulta que només tens dos trens en una hora, encara t'afecta més. Ahir mateix vaig tardar dues hores per arribar en tren de Vilanova i la Geltrú fins a Barcelona, agafant un tren de quarts de nou del matí.

Tot plegat ha erosionat la confiança, de manera molt substancial, dels usuaris del servei de rodalies de les nostres comarques. De fet, ja des de fa temps un gruix dels usuaris han fugit del tren, han fugit del tren literalment per marxar al servei d'autobusos, no? Per tant, en aquest «plou sobre mullat» les obres imprescindibles, que ens afectaran durant tres o quatre mesos, tenen la constatació de que empitjoraran, estan empitjorant la prestació d'aquest servei.

I en aquest sentit..., i l'objecte d'aquesta interpellació és plantejar-li algunes qüestions concretes perquè la cambra les pugui debatre, les pugui conèixer. Ara fa qüestió d'unes quantes setmanes la Comissió de Territori va aprovar dues propostes de resolució dels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya i de Junts que anaven en aquesta direcció, que mandataven al Govern posar en marxa aquests recursos alternatius, no?

I, en aquest sentit, voldríem saber quin és el nombre total d'autobusos addicionals que preveu incorporar el Govern en aquest corredor per compensar la reducció de freqüències; quina capacitat addicional, nombre estimat de places per hora i sentit, generarà el dispositiu alternatiu que posa en marxa el Govern; quantes persones creu que quedaran afectades per aquesta reducció del servei ferroviari.

Té previst el Govern posar en marxa serveis directes des de determinats municipis? L'alcalde de Sitges, la senyora Carbonell, està plantejant que a Sitges fan falta autobusos directes de Sitges a Barcelona, perquè sovint quan l'autobús arriba des de Sant Pere de Ribes o Vilanova ja està absolutament ple. Probablement també fan falta més autobusos directes des de Sitges, des de Ribes i des de Vilanova i la Geltrú. Quines mesures de compensació s'han plantejat per part del Govern?

I aquí els alcaldes de les comarques han estat molt clars, eh? Gratuïtat del servei ferroviari. S'ha anunciat durant un mes més, però en el cas dels usuaris del corredor sud del país aquesta gratuïtat del servei hauria d'estar garantida fins que les obres acabin; si no, no tindria cap mena de sentit. Però també la gratuïtat de la C-32 durant els dies laborables; aquesta és una demanda que se li ha plantejat i van plantejar-li a principis del mes de març els alcaldes i els interlocutors socials del territori.

Hi ha molta gent que, en aquest context d'incertesa de l'oferta del transport públic, per desgràcia, ha d'optar pel transport privat. I és evident que avui els costos del transport privat i del transport en cotxe utilitzant l'autopista, la C-32, són caríssims. Jo no sé quina credibilitat hi podem donar o no, però fa pocs dies es publicava que és més car en aquests moments viatjar per l'autopista C-32 des del Garraf a Barcelona que no pas viatjar amb avió fins a l'illa de Mallorca. Per tant, en el Garraf, que patim un dels peatges més cars del país, en aquest context, la demanda d'aquesta gratuïtat de la C-32, sincerament, crec que el Govern se l'hauria de plantejar més a fons.

Considera el Govern que estem davant d'unes obres que duraran aquests tres mesos o el Govern preveu que aquestes obres acabin més enllà dels tres mesos i ens estem aproximant, per tant, a l'estiu, amb el que implica també de major mobilitat de persones que es desplacen cap a les nostres comarques per «disfrutar» de l'oci?

El Govern té ben dimensionats els sistemes d'informació als usuaris? Continua sent una queixa constant. Ahir al vespre, als busos de la Gran Via, de nou cues, de nou falta d'informació. Li haig de dir que pels serveis de megafonia a les estacions de Vilanova ahir al matí es generava més aviat més confusió que seguretat per part de quins trens s'havien d'agafar. O ahir a la nit a l'estació de Sants s'acumulaven dos trens en direcció Sant Vicenç que no sabíem quin sortia abans, quin sortia després, la gent entrant i sortint dels trens..., i ningú informant, no?

I, finalment, senyora consellera, qui assumirà els costos d'aquest pla alternatiu? Li deia al començament: qui fa les obres és Adif, qui presta el servei és Renfe, qui assumeix la responsabilitat de garantir el dret a la mobilitat són vostès, però els costos, qui els assumeix? Els assumirà el Govern de l'Estat, que és el responsable tant de les obres com de la prestació del servei? Seria important.

Senyora consellera, les obres tocaven, segurament feia molt de temps que tocava fer aquestes obres. Però les obres no poden empitjorar encara més la garantia del dret a la mobilitat dels veïns del Garraf, dels veïns del Baix Penedès, dels veïns de les comarques de Tarragona i de les Terres de l'Ebre. El dret a la mobilitat per a aquests veïns és el dret a anar a treballar, anar a estudiar, anar a fer gestions professionals, anar a utilitzar serveis públics, i el Govern ha de garantir aquests serveis també en aquestes circumstàncies.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputat, certament, quan escoltava la diagnosi, és altament coincident amb la que crec que tots plegats podríem fer, en qualsevol cas, des del departament. Certament, ha empitjorat el nivell de certesa, de confiança respecte a un servei que no dona –m'ho han sentit dir moltes vegades– allò que mereixem o necessitem a Catalunya. Ara bé, convé també –i vostè també ho ha fet– analitzar quines són les causes de com hem arribat a aquesta situació.

I vostè apuntava, i m'alegro que sigui així, la necessitat d'aquesta obra. És així. I sempre que es fan obres –i d'això creguin-me que en soc perfectament conscient– hi ha una molèstia i un impacte en el dia a dia dels usuaris, en aquest cas del corredor del sud, en tots aquells punts on fem obres. Però és del tot necessari; si no, mai

revertirem la situació. És a dir, jo els hi he dit moltes vegades, a mi m'hagués agradat trobar-me una situació diferent, moltíssim, no s'ho poden ni imaginar. Portem anys de desinversió? Sí. Corresponsabilitat dels grups majoritaris d'aquesta cambra? També –també. Però si no comencem a fer aquestes obres mai revertirem la situació.

Per tant, les obres són del tot necessàries per tenir una infraestructura apta per al servei, i les obres impliquen, efectivament, incidències i molèsties en l'usuari i impacten molt clarament en el dia a dia dels usuaris.

Per tant, si ara ja anem concretament a les obres del Garraf, el principal problema que tenim en el túnel ferroviari del Garraf és el deteriorament estructural d'aquesta infraestructura per la desinversió, però també, en aquest cas, hi ha una exposició directa al medi marí que ha afectat, com s'ha pogut veure, els ponts i les cimentacions del tram. És un deteriorament estructural de dècades, però que en aquest moment presentava elements preocupants que han recomanat iniciar aquestes obres de manera immediata.

Per tant, les obres que han començat en aquests moments, aquest dilluns, ahir, entre Sitges i Garraf responen a una necessitat estructural, però també a una necessitat d'actuar en el manteniment i en la rehabilitació. És una obra que estava planificada –vostè ho ha apuntat. Potser el moment..., no?, ens porta uns mesos, unes setmanes que per la mobilitat de visitants no seria la més adequada. Però insisteixo que era una obra planificada, que estàvem consensuant amb Adif quin era el millor moment, però diferents elements han recomanat que aquesta obra planificada comencés de manera immediata.

La intervenció afecta diversos elements d'aquesta línia ferroviària i tres actuacions principals que també vull repassar per veure la importància d'aquesta obra. Que està previst tres mesos mínim. Jo he parlat d'entre tres i quatre mesos, perquè, com saben, de les obres de Roda de Berà vàrem aprendre que és bo mantenir tots els dispositius durant alguns dies per si en la represa del servei, doncs, hi ha alguna incidència que recomana mantenir aquests plans alternatius de transport. Per això parlo d'entre tres i quatre mesos.

Les tres actuacions principals: la reparació de les cimentacions del pont sobre la cala d'aigua dolça, la rehabilitació del propi viaducte del Garraf i la reconstrucció completa del túnel ferroviari entre Garraf i Sitges.

Les obres varen començar el 16 de març. Com els dic, no és una data gratuïta, és el resultat d'una avaluació d'indicadors de seguretat i de l'estat de la infraestructura. Aquesta anàlisi va descriure, com li deia, avançar un calendari planificat i previst i iniciar aquests treballs de rehabilitació. I per aquest motiu, d'acord amb Adif, vàrem iniciar aquest tall de línia i posar en marxa aquesta intervenció abans del que havia estat previst inicialment, malgrat que era una obra planificada.

És una actuació que té una complexitat tècnica notable. El túnel, a més que s'ha de reconstruir, no té un accés directe per carretera, cosa que dificulta també la logística de l'obra. A més, la proximitat amb el mar, com els hi deia, ha produït un deteriorament d'alguns elements estructurals de la infraestructura, especialment les cimentacions, com els deia, i aquells elements que estan més exposats a l'erosió marina. Amb aquesta intervenció no només s'han de corregir aquests problemes –per descomptat–, garantir la seguretat –per descomptat–, sinó també donar més fiabilitat al servei, que era una de les qüestions que vostè apuntava, no?, com un element d'anar recuperant la confiança de l'usuari en el sistema ferroviari.

Durant aquest període d'obres, els trens han de circular per via única –això és sabut– entre Sitges i Garraf. I és evident també que aquesta operativitat amb via única fa que es redueixi la capacitat operativa de la línia.

Anem ara a respondre les qüestions que vostè em feia, concretes, sobre què està pensat per compensar o per assegurar la mobilitat. En condicions normals, en aquest tram hi circulen fins a tretze trens per hora –en condicions normals. Amb aquestes obres en marxa, amb aquesta via única, la capacitat es redueix –és una reducció

molt important– a quatre trens per hora, dos per sentit. I com deia vostè, afecta principalment el corredor R2 Sud de rodalies, però per aquests corredors també hi circulen R13, R14, 15, 16 i 17, que connecten Barcelona amb Tarragona, Lleida, Reus, Tortosa i fins a Riba-roja d'Ebre.

Per aquest motiu, s'ha dissenyat un pla de transport alternatiu, amb l'objectiu de minimitzar al màxim l'impacte sobre els viatgers. A més a més, en un escenari de molts viatgers. Efectivament, vostè ho apuntava, és un dels corredors, juntament amb l'R1, R11 i RG1, doncs, de més usuaris en el seu conjunt.

Què hem fet? Reorganitzar els serveis ferroviaris, transport alternatiu per carretera i reforç dels interurbans. I aquí ja aprofito per dir-li, perquè vostè deia «els costos»; evidentment, la inversió és d'Adif, per tant, Adif és qui paga les obres. Els plans alternatius de transport, com en totes aquestes ocasions, és Renfe. I ara li donaré les xifres, eh?, de les places diàries que posa a disposició; ho paga Renfe. I tot allò que té a veure amb els reforços que des del departament fem amb les interurbanes existents –no amb el PAT, eh?, amb les interurbanes existents– és el propi departament qui fa aquest reforç, perquè, a més, és una concessió i són contractes amb el propi departament, no podria ser d'altra manera. Però entenem des del Govern de la Generalitat que, davant l'impacte i el volum d'usuaris –també ho hem fet amb l'R3, ho vam fer amb Roda de Berà–, és el departament qui ha de veure com pot reforçar corredors existents per donar una major sortida a les places..., a l'impacte, no?, que tenen aquestes obres.

Autobusos interurbans. O, miri, començo..., primer començo pel pla alternatiu de transport. Estem oferint... Espero, que li'n vull donar la xifra concreta. Són unes catorze mil, eh? Sí. Amb el servei alternatiu per carretera hi ha una flota de dotze autobusos de servei directe del Prat de Llobregat a Sant Vicenç de Calders, en el corredor de servei de bus que implica aquest tall. Estem oferint..., s'està oferint un servei alternatiu de catorze mil viatgers dia, addicionals –extres, eh?– als serveis que ja hi ha, amb una freqüència de cada trenta, quaranta-cinc minuts i un temps de trajecte estimat de quaranta-cinc minuts.

Respecte als interurbans, que vostè també ho preguntava –perdoni, que tinc aquí tota la informació..., aquí. Serveis interurbans: Barcelona, Garraf, Baix Penedès, que era l'àmbit que vostè hi tenia més interès. Estem oferint de Bellvitge-aeroport-Sitges-Vilanova, un-dos busos per hora; des de Sitges a Barcelona, amb una línia exprés, l'E16, dos-quatre busos hora. Amb la 15.1, des de Vilanova, quatre busos hora. Barcelona-Vilanova-Cubelles, nou busos al dia. Calafell-Cunit, quatre al dia. Des de Vilanova a Sitges, tres busos en feiners. Reduïm en cap de setmana. Vilanova - el Vendrell, feiners, dos busos per hora. En dissabtes augmenta en una freqüència. I Vilanova-Tarragona, un-dos busos.

Mantenim els reforços que teníem a Vilafranca, que ja venen d'abans d'aquest tall, però els mantenim. I hem afegit dues expedicions des de Reus, també a petició de l'Ajuntament de Reus, amb connexió directa a Barcelona, de la mateixa manera que ho van fer amb les obres de Roda de Berà, si ho recorden.

Per tant, aquests són els reforços tant de pla alternatiu, ho repeteixo, que paga Renfe com d'aquests reforços interurbans per part del departament. No obstant –jo mateixa em vaig reunir amb els actors institucionals socials del Penedès marítim–, ens vàrem comprometre –i així serà–, en aquesta primera setmana de posada en funcionament –perquè haig de dir que és diferent els usuaris que es mouen el dilluns, d'un dimecres, d'un divendres; per tant, l'anàlisi ha de ser tota la setmana–, si es detecten millores –per part dels ajuntaments, de vostès, dels grups parlamentaris– que ens vulguin traslladar i veiem que són factibles i que poden ajudar, doncs les incorporarem, de la mateixa manera que vam fer amb l'R3, eh?, i amb pocs ajustos, en la primera setmana, vàrem aconseguir un pla alternatiu de transport que assegurava la mobilitat de les persones.

I en general, en aquest segon cas...

El president

Ha d'acabar, consellera.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí.

El president

Tindrà un segon torn.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Vostè deia que aquest era un problema endèmic de la zona del Penedès i del Garraf. Efectivament, tenim un pla de xoc preparat, pactat amb el Grup Parlamentari Comuns, de 21 milions d'euros que millorarà, i molt, amb els pressupostos, la mobilitat de la zona del Penedès i del Garraf.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Diputats, diputades, consellera... Hi ha una temptació, a vegades, del Govern, en el debat sobre la infraestructura ferroviària, a compartir les responsabilitats entre tots els grups de la cambra. Però si som justos, sobretot en aquesta matèria, les responsabilitats les tenen aquells que han governat a l'Estat, que són els que fins ara tenen les competències tant en la infraestructura ferroviària a través d'Adif, com en la prestació de serveis a través de Renfe. Els grups que no governem a l'Estat segur que tenim alguna responsabilitat, però, en tot cas, no la mateixa que la que han pogut tindre el Partit Socialista i el Partit Popular. Ho dic també per situar-nos i que, per tant, la crònica –parafraçant el clàssic– de l'asfíxia premeditada del servei de rodalies del nostre país té més responsables d'una banda que no pas en d'altra, no?

Però, vaja, anant a la qüestió, la impressió que tenim des d'aquestes comarques, en aquestes primeres hores, és que l'oferta de busos que existirà no serà suficient, perquè el problema no és només la pressió major de persones que utilitzen els autobusos ara, sinó el col·lapse que els autobusos ja venien patint des de feia temps. A Sant Pere de Ribes existeixen queixes, des de fa molt de temps, sobre la insuficiència del servei; i a Sitges, a Vilanova... Per tant, previsiblement –previsiblement– en un context de menys gent que agafi el tren, més pressió sobre aquests autobusos.

I recordant..., i en això els números els sap millor la consellera que no pas jo, però no és el mateix les pràcticament cinc-centes persones que poden moure un comboi de ferrocarril i la cinquantena o seixantena de persones que podem carregar en un autobús, a no ser que ens acostumem a que la gent ha d'anar drete en els autobusos, cosa que deu incomplir alguna normativa, n'estic ben segur. Per tant, jo d'entrada, consellera, li demano que analitzin a fons si l'oferta d'autobusos està sent la suficient; sobretot les demandes que li plantegen alcaldes, com l'alcaldesa de Sitges, de més autobusos directes per evitar que els autobusos arribin ja plens a les seves ciutats.

I després jo li he plantejat dos qüestions molt concretes, que en aquesta primera resposta no m'ha respost, no? Que és: gratuïtat del servei mentre es mantinguin les obres per als usuaris del corredor sud del país. Tindria sentit que sí –tindria sentit que sí–, que la gratuïtat del servei es mantingués, no? I aixecar els peatges de l'autopista del Garraf, que per a molts ciutadans és la via per poder accedir a Barcelona. I vostè em diu: «Escolti, hi ha una alternativa, no?», que són les costes de Garraf. Ara fa poques setmanes, el RACC situava la carretera de les costes de Garraf com

una de les carreteres..., de les deu carreteres més perilloses del nostre país. Per tant, és una alternativa, sí, és una alternativa sense peatge; però en aquest context no pot ser l'alternativa principal de la gent que hagi d'anar en cotxe a Barcelona. I, per tant, seguint la demanda que li plantejaven els interlocutors econòmics i socials i institucionals del Garraf i del Baix Penedès, el Govern ha d'analitzar la gratuïtat de la C-32.

I, al final, també el Govern ha de tindre la capacitat de, en aquestes qüestions, plantar-se al Govern de l'Estat. O sigui, al final, aquesta garantia del dret a la mobilitat que la seva conselleria i que el seu Govern han de ser capaços de fer complir, pel que he entès jo, fonamentalment anirà a càrrec dels pressupostos de la Generalitat, no?, quan aquí seria raonable que li plantejessin també a Renfe i a Adif assumir les seves pròpies responsabilitats. Qui en patirà les conseqüències, en serem els veïns del Garraf, del Baix Penedès, de la resta de les comarques del sud del país. Qui n'ha de patir les conseqüències econòmiques i financeres ha de ser el Govern de la Generalitat?

Per tant, jo aquí, senyora consellera, també li reclamo fermesa amb el Govern de l'Estat, fermesa amb el ministeri responsable de la matèria, i assumir que a vegades amb el Govern de Madrid, encara que sigui un govern amic, encara que sigui el govern de la mateixa ideologia, el Govern de la Generalitat potser s'hi ha de plantar. I se li ha de plantar quan convé defensar els interessos del Govern de la Generalitat i convé defensar els interessos de les finances de la Generalitat.

I, senyora consellera, no ens porti en el debat de pressupostos, perquè vostè sap tan bé com jo –i ho ha viscut en aquesta cambra– que, fins i tot sense pressupostos, els diners que, de manera intel·ligent, han acordat amb els Comuns tindran tots els mecanismes perquè el seu departament els pugui gestionar amb pressupostos o sense pressupostos. El debat, ja sap que sobre els pressupostos és un altre; és allò del *pacta sunt servanda*.

Moltes gràcies, senyora consellera.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Diputat, em fa la sensació que una part del que ha dit vostè en la segona rèplica, independentment del que li hagués dit a la primera, m'hagués contestat el mateix, sobretot en aquest tema de l'exigència. Miri, exigents, exigents, en nom de Catalunya i dels catalans i catalanes. Jo això no l'hi accepto. No li accepto que perquè siguem partits, governs amb partits polítics germans i que compartim una agenda reformista, vostè em digui que jo no soc exigent amb el Govern de l'Estat. Perquè ho he estat quan ho havia d'estar, i això ha permès aconseguir 1.700 milions d'euros addicionals al pla de rodalies que havia estat pactat, (*aplaudiments*) per exemple.

I això ha permès –i això ha permès–, senyor Campuzano, que en aquests cinquanta dies s'estiguin executant 100 milions d'euros. Vostè sap quant s'executava, posem fa dos o tres anys? Deu –10. En aquests cinquanta dies, 100. Per tant, no em vingui amb que no soc exigent quan ho haig de ser. Ara, això sí, és veritat, jo això de plantar-se per plantar-se és veritat que no ho comparteixo. Exigència i avançar –exigència i avançar–, perquè, com s'ha dit abans, amb el tot o res, normalment un es queda amb el res. Per tant, s'ha de ser exigent, sí, però s'ha d'avançar també, i crec que s'està fent.

I en l'àmbit de rodalies crec que, si som honestos, s'està fent. Ara, això requerrà temps? Sí. Sí, sí. A mi m'hagués agradat trobar-me la situació diferent? Sí, també. I, efectivament, li he dit que això és, efectivament, una responsabilitat compartida. I li he agrait moltes vegades i li he reconegut la feina que van començar a fer vostès amb

el pla de rodalies. Ara, no menystingui la que s'ha fet en aquest any i mig, que és important i, a més a més, amb una alta responsabilitat i amb alta exigència.

Segon, vostè em deia..., aquesta és la part que jo crec que, li hagués dit lo que li hagués dit, m'hagués contestat aquesta qüestió: el cost del pla alternatiu. Els 2,5 milions d'euros que costa el pla alternatiu ho paga Renfe; però ara i amb l'R3 i amb Roda de Berà i amb tots els que s'estan fent. Per tant, no sé què m'ha volgut dir amb això de que estem assumint un cost que no ens pertoca. Els 2,5 milions d'euros els assumeix Renfe; les obres d'Adif, també. Ara, evidentment, si reforcem..., però per a aquestes obres i en general. Perquè vostè ho ha dit: «Estem patint un dèficit estructural en la zona del Penedès marítim, Garraf, Penedès.» Sí, sí, de fa molts anys. Si es vol millorar aquesta situació...

Perquè vostè ho barreja tot, lo estructural i lo conjuntural, per a les obres. Si es vol millorar lo estructural, efectivament, s'han de millorar les línies interurbanes, que res té a veure amb el PAT –les interurbanes. I reforçar això a Catalunya costa 21 milions d'euros. Com vol que no li vinculi jo això amb els pressupostos? Vint-i-un milions d'euros, efectivament, els haurem de treure –els haurem de treure. Ara, crec que vostè deu compartir que seria molt millor aquesta situació amb uns pressupostos aprovats. A veure si aquesta consellera i aquest Govern no podran fer la reflexió, com a mínim, de que fora bo que Catalunya tingués uns pressupostos aprovats; entre d'altres, per millorar la situació dels interurbans fins al 2028, que, efectivament, tenim per endavant el pla de serveis i l'àmbit de les concessions.

I, finalment, la C-32, en aquest minut i escaig. Efectivament, els diferents actors de la reunió em varen traslladar aquesta necessitat. Ja els vàrem traslladar que des del Govern, en aquests moments, no ho veiem ni convenient ni necessari. Primer, perquè tampoc es tracta..., aquestes obres duraran anys, com a mínim fins al 2030, les que tenim programades. Per tant, això trigarà un temps. Tampoc es tracta de donar el missatge que quan hi ha obres, en lloc de buscar assegurar la mobilitat en transport públic, llencem les persones al vehicle privat. Això per un costat. Per tant, els recursos econòmics pensem des del Govern i des del departament que els hem de posar precisament a tenir un bon pla alternatiu en el cas de Renfe i a reforçar el que haguem de reforçar des del departament per assegurar la mobilitat.

I, segon, perquè quan es parla de..., i ho vam veure amb l'AP-7, que ens varen fer exactament la mateixa reflexió des del seu grup parlamentari, amb el tall de l'AP-7 de Gelida, em refereixo. Quan un aixeca peatges o facilita a través d'una via d'alta capacitat, pensin que la mobilitat també es reorganitza. I no sempre –no sempre– aixecar peatges va en benefici –excepte en aquesta situació que li dic de Gelida que era obligada– d'una millor fluïdesa de trànsit. I, en aquest cas, també des del Servei Català de Trànsit ens adverteixen que això no necessàriament aniria a buscar el benefici que vostès busquen, que és una millor mobilitat del cotxe privat. Però aquests dos elements els vaig traslladar i són els que ens varen fer no optar per aquesta situació. I destinar els recursos públics de tots i totes a millorar la mobilitat per transport públic i no pel vehicle privat, en aquest cas.

Moltíssimes gràcies.

El president

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'accés a l'habitatge a Catalunya.

Interpellació al Govern sobre l'accés a l'habitatge a Catalunya

300-00272/15

És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Mònica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, bona tarda. Consellera... Bé, aquest mes de març, concretament ahir, es complien dos anys de la declaració de zones tensionades a Catalunya i, per tant, de l'aplicació del control de rendes del lloguer arran de la llei estatal d'habitatge del 2023 que es va aprovar en el Congrés dels Diputats. Recordem que Catalunya va ser la primera comunitat autònoma en aplicar aquest mecanisme l'any 2024. Per tant, dos anys.

També s'ha de recordar, en aquest sentit, que no és la primera vegada que Catalunya experimenta amb el control de rendes. De fet, ja es va intentar amb la Llei 11/2020, de contenció de rendes, impulsada pel Govern de la Generalitat, que finalment, com tots saben, va ser anul·lada pel Tribunal Constitucional per invasió de competències estatals.

I després, aquesta mateixa política es va tornar a implantar a través de la llei estatal d'habitatge, que es va aprovar el 23 en el Congrés dels Diputats, que és la que ha permès declarar zones tensionades a Catalunya –271– i aplicar de nou el control de lloguers. Per tant, estem parlant d'un model que Catalunya porta aplicant amb diferents fórmules des de fa gairebé cinc anys, encara que, en la primera ocasió, amb la Llei 11/2020, doncs fos una cosa fallida.

I la pregunta que li he de llançar, en aquest sentit, és que si ha funcionat realment aquesta política intervencionista. Ho vull saber perquè aquesta interpellació es basa principalment en això, en la declaració de zones tensionades i en el topall del preu del lloguer. I jo crec que la pregunta és important, perquè, durant aquests anys, el Partit Socialista i el Govern, doncs, han repetit com un mantra la idea de que la contenció de rendes està funcionant, de que el control de preus és una cosa que protegeix els llogaters i de que el mercat s'està estabilitzant.

Però, clar, quan un mira les dades reals, doncs, la realitat és força diferent. De fet, el principal efecte del control de rendes no ha estat la baixada de preus de forma abismal, sinó, precisament, la reducció de l'oferta de lloguer. I això no és una cosa que digui VOX ni s'ho tregui de la màniga, sinó que ho diuen les pròpies dades del mercat. *(Alguns aplaudiments.)*

De fet, s'ha de tenir en compte que, a la ciutat de Barcelona, el nombre de contractes de lloguer habituals s'ha desplomat més d'un vint-i-vuit per cent en només dos anys, justament des de que es va implantar el control de rendes. Hem passat de 10.328 contractes, el segon trimestre del 23, a només 7.411 contractes que es van signar el segon trimestre del 2025. I la situació de Catalunya, doncs, no és que millori gaire.

De fet, en el mateix període, hem passat de 34.981 contractes a 26.416; és a dir, gairebé un vint-i-cinc per cent menys. I és que la tendència continua sent a la baixa, per desgràcia. Per tant, es pot constatar que es signen menys contractes de lloguer. Per què? Doncs, bàsicament, perquè hi ha menys oferta. I el que tenim, a dia d'avui, doncs són més dificultats per trobar habitatge, autèntiques gimcanes, i també més pressió sobre el mercat de lloguer.

I quan això passa no és que el mercat s'estigui estabilitzant –en aquest cas, el mercat de lloguer–, sinó que s'està tensionant cada vegada més. De fet, encara li diré més, jo crec que el problema de l'habitatge no és només un tema regulatori, polític o econòmic, que ho és, però no és només això. Jo crec que hi ha una altra realitat que, sovint, per desgràcia, el Partit Socialista sembla ser que prefereix ignorar, i és la pressió creixent de la demanda d'habitatge. S'ha de tenir en compte que, en els últims anys, Catalunya, doncs, ha superat els 8 milions d'habitants, amb increments poblacionals molt significatius, i una part important d'aquest creixement s'explica, precisament, per l'arribada d'immigració.

Què vull dir amb això? Doncs que podem constatar que hi han dues qüestions que estan íntimament relacionades, que són l'habitatge i la immigració. Perquè quan la població creix ràpidament, però el nombre d'habitatges, en aquest cas, que hi ha en el mercat del lloguer no creix al mateix ritme, el resultat és el que és, i és el que ens trobem a dia d'avui, que és més pressió sobre el mercat d'habitatge, més compe-

tència per cada habitatge, que això vol dir, senzillament, més persones competint per un mateix habitatge, provocant inclús que aquestes persones, moltes famílies i molts joves, es trobin amb uns càstings immobiliaris que són completament inassumibles.

Perquè es faci a la idea, en una ciutat com Mataró, per un sol habitatge poden estar competint noranta persones a la vegada. Clar, els càstings immobiliaris que es troben aquests veïns, com en d'altres ciutats com podrien ser Terrassa o Sabadell, són completament inassumibles.

I darrere d'aquestes dades hi ha històries concretes i hi ha persones. L'altre dia, de fet, vam conèixer la història d'una família de Figueres, quatre persones –pare, mare i dos fills– que porten tres anys vivint en una habitació. El pare treballa. De fet, el pare té contracte fix, cobra aproximadament uns 1.500 euros al mes i, tot i així, no poden accedir a cap lloguer. De fet, el fill gran dorm en un matalàs al costat del llit; l'altre petit dorm al llit amb la seva mare, i el pare, doncs, en moltes ocasions, ha d'acabar dormint al cotxe, precisament, per falta d'espai. I cada nit que això passa, que el pare ha d'anar al vehicle a dormir per falta d'espai en aquesta habitació, els nens li pregunten a la mare: «Mama, quan tindrem una casa?»

Què vull dir amb això? Que aquesta és la realitat, malauradament, que cada vegada pateixen més catalans aquí a la nostra regió. I aquesta és la realitat que es produeix (*alguns aplaudiments*) quan cada vegada hi ha més persones buscant un habitatge i quan cada vegada hi ha menys habitatge disponible al mercat. I és que, de fet, aquest és el resultat de les seves polítiques, dels seus experiments ideològics en matèria d'habitatge, que les conseqüències les acaben pagant els de sempre. Famílies amuntegades en una sola habitació, joves que no poden emancipar-se, i si poden emancipar-se, és d'una forma falsaria, perquè emancipar-se no és anar a viure amb cinc o sis desconeguts; això no és una emancipació juvenil. I després ens trobem amb molts treballadors que són expulsats dels seus propis municipis.

I és que han decidit intervenir el mercat del lloguer fins a tal punt que l'han acabat asfixiant, perquè és el que acaba passant amb aquest tipus de polítiques, no? Hem vist, doncs, control de rendes, inseguretat jurídica, han perseguit els propietaris com si fossin culpables. Hem vist, doncs, el nou invent, aquest, no?, del racisme immobiliari, que és *otra más* per generar encara més inseguretat jurídica cap als petits propietaris. I el resultat, doncs, que estem veient és el que estan patint a dia d'avui els catalans: menys habitatges disponibles i famílies que, tot i treballar, no poden accedir a un habitatge.

Després, una altra dada que també desmenteix el relat del Govern, que escolto moltes vegades, és que, segons dades del propi Incasòl, entre juliol i setembre del 2025, el preu mitjà del lloguer a Catalunya va pujar un 2,5 per cent respecte al trimestre anterior, fins a situar-se als 876 euros mensuals de mitjana. Clar, perquè si realment el control de rendes estigués funcionant, com diuen des del Govern de la Generalitat, jo crec que no estaríem veient aquesta tensió continuada en el mercat de lloguer. I aquesta és la realitat que viuen i pateixen cada dia moltes famílies a Catalunya.

És per això, doncs, que li torno a preguntar..., perquè és que realment vull que em contesti això, perquè d'això va únicament i exclusivament aquesta interpellació. És: considera realment el Govern que aquest model intervencionista està funcionant a Catalunya? I, sobretot, saber si pensen continuar aprofundint en aquestes polítiques intervencionistes malgrat la realitat que estem veient: cada vegada hi ha menys habitatges disponibles en el mercat de lloguer.

I després també m'agradaria preguntar-li una cosa, i és que en quin indicador oficial es basen per afirmar que l'oferta d'habitatge en el mercat de lloguer evoluciona positivament.

Perquè clar, jo el que veig –és el que veiem, doncs, tots els catalans– és que aquest tipus de polítiques el que han aconseguit precisament és buidar el mercat de lloguer; sobretot estic parlant del mercat de lloguer de llarga durada. I no només això, sinó que també s'està expulsant, tota aquella oferta i tots aquells habitatges de

qualitat, i estan condemnant, en aquest cas, tota una generació de joves a una falsa emancipació. Perquè és el que deia, emancipar-te i anar-te'n a viure amb cinc o sis desconeguts no és emancipar-se, perquè, precisament, el que provoca és que aquests joves no puguin tenir una estabilitat, no puguin apostar i treballar un projecte vital, i molt menys poder garantir-se el seu propi futur.

Jo és per això, doncs, que li prego que em respongui aquestes preguntes. I després, a la rèplica, seguirem. D'acord?

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Silvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Silvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies, president. Diputada, li responc la part més central de la seva interpel·lació, sobre el resultat de la declaració de zones de mercat tensionat i del topall al lloguer, ara que es compleixen –ahir– dos anys d'aquesta implantació. Com he dit, i segur que no la deu sorprendre, ho valorem positivament. Pensem que ha complert la funció de topall, que és la voluntat que hi havia darrere d'aquesta política. I li donaré algunes dades. Jo no sé d'on treu vostè les dades que aporta aquí. El que sí que sé és que d'oficials només n'hi ha unes, que són les de l'Incasòl, que és on, efectivament, es dipositen les fiances.

Cada vegada que hi ha un contracte de lloguer es dipositen fiances que ens permeten conèixer l'import del lloguer, saber si compleix o no, efectivament, amb el topall, i podem saber també el saldo positiu de contractes de lloguer que s'han generat aquests dos últims anys. Per tant, les dades oficials són les d'Incasòl. N'hi ha d'altres, n'hi pot haver d'altres amb algunes voluntats més o menys interessades. En qualsevol cas, aquestes són.

I aquestes què ens diuen? Ens diuen, primer, que en aquests dos anys hi ha hagut un saldo positiu de dotze mil contractes de lloguer. Per tant, és fals –fals– que hi ha hagut una evolució negativa dels contractes de lloguer. Saldo positiu de contractes de lloguer: en dos anys, dotze mil. I, l'hi repeteixo, em podrà dir vostè que altres dades diuen altres coses. No l'hi nego, però aquestes són les oficials, perquè és que són les de les fiances dels contractes que, efectivament, s'estan realitzant.

Segon efecte positiu: estabilitat. Hem vist com, efectivament, al no haver-hi l'incentiu –legítim, si vostè vol, però que, en qualsevol cas, el Govern no el busca– de nous llogaters i nous contractes, i en cada revisió anar augmentant de manera exponencial el contracte de lloguer, com que això desapareix amb el topall, doncs, l'estabilitat de les famílies i les renovacions dels contractes de lloguer a les mateixes famílies s'està produint. Per tant, aquest és un altre efecte positiu no menor. I, efectivament, les rendes de lloguer s'han estabilitzat, s'han aturat d'un creixement que era totalment inassumible. El que sí que era inassumible, abans d'aquests dos anys, eren els creixements de quinze, disset, vint per cent que s'estaven produint en algunes ciutats i algunes zones de Catalunya, que feia que les famílies haguessin de destinar el trenta, el quaranta i el cinquanta per cent de les seves rendes, dels seus ingressos, a mantenir el lloguer.

I si vol una altra dada addicional, compari-ho amb aquells municipis que no estan declarats com a zones tensionades. Miri quin creixement estan tenint els contractes de lloguer, les rendes de lloguer, en aquests municipis que no estan declarats com a zones tensionades, i veurà com, en zones tensionades, el creixement que s'està produint està per sota de l'IPC, hi ha una contenció clara de les rendes de lloguer, i veurà com en zones tensionades aquest creixement.... no tensionades –perdoni–, sí que s'estan produint.

Per tant, el Govern, amb la voluntat de preservar la funció social de l'habitatge i que l'habitatge no sigui un actiu financer, efectivament, aquesta política la valorem

com a positiva, que ha complert la seva funció, i, per tant, continuarem intervenint en el mercat per assegurar la funció social i el dret a l'habitatge de la ciutadania. Aquesta era la primera qüestió que vostè em traslladava.

I, efectivament..., vostè també ho apuntava, i aquí sí que crec que, en fi, és un bon element també de reflexió i, en qualsevol cas, és el que el Govern ha fet en el desplegament d'un marc general de polítiques d'habitatge. Perquè amb la situació que ens trobem –no només a Catalunya, en tot l'entorn europeu– no hi ha una sola mesura, no hi ha una sola recepta, no hi ha una sola política; són moltes les polítiques que s'han d'aplicar per donar sortida i resposta a l'àmbit de l'habitatge. I, efectivament, el principal problema que tenim a Catalunya és que no tenim un parc d'habitatge públic construït de lloguer assequible, de protecció permanent, que pugui donar resposta a la demanda que tenim a Catalunya en l'àmbit de l'habitatge.

Per això, en l'àmbit de la planificació, el primer que vam fer va ser aprovar els objectius de solidaritat urbana, el pla territorial sectorial d'habitatge, les polítiques, el dèficit que hem de revertir els propers vint anys per arribar a un quinze per cent d'habitatge assequible, i millorar també alguns elements de governança. Per això també la reserva pública de solars. És a dir, havíem de respondre a la pregunta: quin és el dèficit d'habitatge per als propers vint anys? Ja l'hi dic: aproximadament uns 220.000 habitatges a Catalunya. Què és el pla Cinquanta Mil? Doncs el primer quinquenni, els objectius del primer quinquenni.

I per això la primera crida de reserva pública de solars, més de 670 solars –670–, que ens permeten activar aquest sòl públic per construir-hi, amb col·laboració públicoprivada, aquest parc d'habitatge. Aquests 670 solars què ens permeten?, quin objectiu ens permeten? Assolir aquests primers 22.000 habitatges, que juntament amb els fons Next Generation, juntament amb el traspàs de SEPES, i juntament amb la segona crida de reserva pública de solars –que ja li anticipo que estem en disposició, abans d'acabar el mes de març, de poder fer aquesta segona crida–, ens permeten arribar a aquests cinquanta mil habitatges.

Vostè em parlava de casos concrets que cregui'm que els conec; en conec alguns d'ells que m'arriben. Conec la situació general a Catalunya en l'àmbit de l'habitatge. I vostè deia: «Quan els fills pregunten a la mare: “Mare, quan tindrà un habitatge assequible?”» Aquesta és una qüestió que preocupa i ocupa el Govern. Nosaltres li donem les respostes que li he donat, entre d'altres; ara li parlaré del fons d'emancipació. Per tant, la resposta del Govern a aquesta pregunta és, doncs, efectivament, pla Cinquanta Mil, fons d'emancipació per als més joves, compra per tanteig i retracte, el triple amb pressupostos prorrogats que en anys anteriors, tres mil habitatges adquirits de fons que, en paraules de vostès, «abandonen Catalunya perquè no tenen la rendibilitat que esperaven» i els comprem per estabilitzar aquestes famílies, efectivament, i per ampliar, per una via més ràpida que la construcció, el parc d'habitatge públic. Per tant, aquesta és la resposta del Govern.

La pregunta aquí és: I VOX què li contesta a aquest fill? Que s'espera a que el mercat s'autoreguli? És aquesta la resposta que dona VOX a les famílies de Catalunya? «Esperin, que el mercat s'autoreguli»? Perquè vostès critiquen les mesures intervencionistes d'aquest Govern en el mercat de l'habitatge, però són absolutament necessàries, i el que ho demostra és que l'autoregulació del mercat fins a aquest moment ens ha portat també a la situació que estem, entenent l'habitatge com un bé financer i no amb la funció social que hauria de tenir.

Fons d'emancipació. Vostè posava exemples de famílies –i cregui'm que ho conec– que pateixen haver de destinar recursos, més enllà del trenta per cent, a mantenir l'habitatge, o que viuen en infrahabitatges o que estan esperant un habitatge assequible. Però també li vull dir que algunes d'aquestes polítiques ja s'estan mostrant com a positives i com a efectives. Fons d'emancipació, que vostè també en parlava molt. Vostès van dubtar molt de que aquest fons d'emancipació tingués resultats,

perquè deien que el fet de protegir l'habitatge amb el preu limitat faria que els joves no tinguessin interès.

Miri, primera convocatòria 2025: 2.649 sol·licituds que compleixen requisits i que estan aprovades, 1.813 validades, aprovades, pendent de signatura, i ja en aquests moments 701 que han passat per notari. Per tant, vostè em pot posar exemples –i n'hi ha– de joves que, efectivament, encara no es poden emancipar amb les condicions que haurien, però amb un any 701 famílies joves ja han passat pel notari i han adquirit aquest seu primer habitatge. Per tant, com a mínim hauríem de reconèixer que és una política que funciona, que s'ha mostrat efectiva, que, de fet, enguany hi destinarem –el compromís era 500 milions d'euros, 100 cada any–..., hi tornarem a destinar 100 milions d'euros. Dir també que la reserva pública, aquest parc que hem de construir, un vint-i-cinc per cent mínim està reservat a joves.

Per tant, escolti, com en d'altres qüestions, això no ho resoldrem d'avui a demà, però hi ha polítiques que s'estan mostrant efectives i a mi m'agradaria que aquestes, almenys, poguessin comptar amb un suport de la cambra; entre altres coses, perquè crec que per primera vegada –i l'hi dic molt sincerament– a Catalunya hi ha unes polítiques estructurals que, si es mantenen en el temps, ens poden portar –amb els anys– a tenir un parc d'habitatge públic que pugui assegurar que el lloguer assequible a Catalunya pugui estar assegurat per als joves, per a la gent gran i per a les famílies que així ho requereixen i ho necessiten.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Mònica Lora Cisquer.

Mònica Lora Cisquer

Bé, gràcies per les seves respostes. Bé, en definitiva, m'ha dit que ho valora –m'he fet aquí unes anotacions– positivament. Bé, després m'ha parlat de dades. Jo crec que governar no és maquillar dades; governar és afrontar la realitat, encara que aquesta pugui ser incòmode per al Govern de la Generalitat. I el que sí que li pregaria és que no enganyin els catalans i molt menys ens enganyin i ens intentin prendre el pèl als diputats, perquè avui el que jo li he demanat..., estem aquí per avaluar una política pública, no?, i vostè diu que el control de rendes i les zones tensionades funciona. Funciona, per a qui? Funciona per a les famílies? No. Funciona per als joves? No. Per a qui funciona la política de rendes, del control del topall de preus de lloguer i de les zones tensionades? No funciona absolutament per a ningú. I és que la realitat és que han intervingut el mercat del lloguer i han desequilibrat el sistema. *(Alguns aplaudiments.)*

I, després, quan li parlava de dades! Òndia, em parlava de les dades! Jo li parlo dels contractes signats de lloguer habitual. Perquè, clar, vostè m'està parlant d'unes altres dades..., les meves també són oficials de l'Incasòl, jo no m'invento les dades, per exemple, és que no em trec les dades de la màniga. I vostè precisament m'ha englobat aquí, doncs, tots els contractes signats; també, inclús, em temo que els de temporada, perquè a mi, sincerament, no em quadra. I precisament el que estan provocant les seves polítiques intervencionistes és que molts habitatges vagin a altres modalitats de lloguer, que, en aquest cas, serien..., les polítiques regulades el que han provocat és que es potenciïn tots aquests contractes de temporada *(alguns aplaudiments)*. De fet, és que li diré una dada: el 2019, l'any 2019-2022 teníem molts trimestres que hi havien aproximadament uns 35.000 i inclús podríem arribar als 40.000 contractes signats. I ara, quants en trobem alguns trimestres? A 26.000. És que jo aquestes dades no me les invento.

I després una altra cosa. M'ha parlat de que està contenta de la contenció dels preus, que han baixat o s'ha aconseguit contenir el tema de les rendes. Jo crec que vostè arriba a conclusions equivocades que no són cent per cent realistes. En algunes estadístiques –i recalco «en algunes estadístiques»–, és cert que la renda mitjana pot aparèixer lleugerament més baixa, però aquí hi ha un element que jo crec que

cal explicar bé, perquè a mi no em serveix que es facin trampes al solitari, i les coses s'han d'explicar bé. El que està passant és el que senzillament els economistes anomenen «efecte de composició». Què vull dir amb això? No és que els pisos a dia d'avui siguin realment més econòmics i, per tant, siguin més barats, només fa falta veure l'evolució del preu del metre quadrat.

Dades del propi Incasòl –és que m'hi acabo de posar–: estem en màxims històrics del preu del metre quadrat d'habitatges de lloguer a la ciutat de Barcelona. Miri's l'històric, que, si no ho recordo malament –ho acabo de mirar–, surt des del 2010. Què vull dir amb això? Que si la superfície mitjana dels habitatges llogats a dia d'avui ha caigut respecte a fa molts anys, ja que fa anys podríem estar parlant de la mitjana de superfície d'un habitatge d'uns 76-80 metres quadrats «aprox.», i ara ha baixat a uns 70-71 metres quadrats, *¡claro y en botella!*, no és que els pisos siguin més barats, és que es paga menys perquè es té menys habitatge (*aplaudiments*), es paga menys perquè hi han menys metres quadrats. Però es que encima esto lo tienes que subir..., que ha pujat el preu del metre quadrat; només fa falta veure l'evolució a la ciutat de Barcelona. Per tant, els inquilins no és que paguin menys per la mateixa cosa, és que paguen menys perquè tenen menys habitatge. I això, doncs, no és una millora del mercat, això és un empobriment del mercat de lloguer.

Després..., és que li'n puc dir més, és que quan es controlen els preus en un mercat que ja és escàs, l'ajust precisament no desapareix, el que passa *es que se va a otros factores*, que és lo que estem veient al tema de l'oferta: pisos més petits, i no només més petits, sinó inclús de pitjor qualitat, i, després, que molts habitatges van a altres modalitats de contracte.

Després també m'ha dit que, bé, que jo també he vist que vostès s'avaluen a si mateixos amb informes inclús elaborats pel mateix Govern a través del seu servei d'estudis d'habitatge. L'altre dia vaig veure unes respostes que feien arran d'unes preguntes d'un grup parlamentari, que deien que, bé, que vostès avaluaven molt positivament tot el tema del control de rendes. I, clar, jo em pregunto: òndia!, és curiós que el Govern s'autoavaluï i conclouï que ho està fent molt bé. Però, clar, és que després mires les dades (*alguns aplaudiments*) i veus la realitat... Què veus? Menys contractes, menys oferta, i s'ha de veure l'evolució del preu del metre quadrat.

I és que tinc moltes coses perquè és un tema que donaria per a un monogràfic, eh?, sincerament. I jo l'hi tornaré a preguntar: creu normal que hi hagi, per exemple, cent persones competint per un mateix habitatge? Pensen seguir aprofundint en aquest tipus de polítiques, tenint en compte que tenim menys oferta i més dificultats per poder accedir a un habitatge?

Gràcies.

El president

I per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Diputada, com que diu que ha estat mirant les dades i els gràfics, no ho sé, aviam així si se m'entén millor. Vostè diu «des del 2010» Doncs vostè deu haver vist que hi ha uns anys que hi ha una recta que va creixent, creixent, creixent, creixent, comença el topall i llavors es transforma en una recta. Això és el que jo en dic «contenció», eh? Aquesta recta, efectivament, es diu «topall». No es deia..., és que no sé quin adjectiu ha utilitzat, però és «topall», efectivament. La voluntat d'aquesta política era única i era clara, i era frenar l'escalada insuportable de preus. Perquè vostè deia: «Aquestes polítiques d'aquests dos anys, aquest any i mig, aquest topall de lloguer de dos anys, per a qui ho estan fent? Per a les famílies, no.» I abans? Era millor, la situació per a les famílies, abans del topall? O veien famílies que eren

expulsades de grans ciutats perquè eren incapaces d'assumir aquesta línia que jo li dic que creixia de manera insuportable?

Per tant, escolti, jo, si vostè vol fer veure que abans d'aquests dos anys es vivia molt millor i que les famílies no eren expulsades i que quan arribava el moment de signar el nou contracte, doncs no se'ls donava el nou contracte perquè hi havia una altra família o un altre ús d'aquell habitatge que tenia més rendibilitat econòmica, doncs molt bé, però això cregui'm que no és el que està passant. Jo li repeteixo les dades, perquè les dades, ho repeteixo, són de l'Incasòl i són dels contractes de lloguer –les que li he donat, les dades que li he donat– residencial habitual, eh?

Vostès..., va haver-hi, al principi de la mesura, una disminució, després una estabilització, com li deia, i, després de la contenció de rendes, els lloguers que estan en els municipis, ciutats de zones de mercat residencial tensionat s'estan movent en aquests moments i de manera permanent en aquests dos anys per sota de l'IPC. A la resta de Catalunya, que no són zones de mercat residencial tensionat, estan creixent per sobre de la inflació. Això és així, es posi vostè com es posi, perquè és que són dades oficials de l'Incasòl.

Com li deia, hi ha altres mesures d'estabilització també positives. A més a més –i això ja no són dades de l'Incasòl, són dades de l'Observatori Metropolità de l'Habitatge–, la població afectada que viu en llars amb una sobrecàrrega el 2023 era d'un 32,6 –el 23, 32,6. S'ha reduït el vint-i-cinc per cent. No només..., li dic tot com és, perquè no és només per l'estabilització de preus, que també, sinó també perquè hi ha hagut un augment de les rendes en les llars; però hi ha hagut una disminució de la sobrecàrrega en les famílies del 23 fins ara.

Dades de fiances de l'Incasòl del tercer trimestre del 2025, que mostren un creixement contingut, efectivament, però per sota de l'IPC. Des del primer trimestre del 24, que és el darrer sense contenció de rendes, fins al tercer del 2025, la inflació ha pujat a Catalunya un 3,1 per cent acumulat. En aquest període, els preus de lloguer s'han reduït de forma acumulada un 3,3 per cent a Barcelona ciutat, i pràcticament estables al conjunt de municipis declarats com a zones de mercat residencial tensat. D'altra banda, en aquest mateix període, per sobre de la inflació en les zones que no estan en el mercat, declaracions de mercat tensat, un 5,7 per sobre de la inflació.

Per tant, escolti, vostè pot, en fi, estirar les dades com un xiclet, però la realitat i les dades oficials són aquestes. I si vostè compara municipis en zones de mercat residencial i no mercat residencial, veurà que, efectivament, les tendències són diferents, i on no hi ha el topall són de creixement molt per sobre de la inflació i en les altres és de contenció i de creixement per sota de la inflació.

I vostè em feia també esment dels contractes de temporada. El tercer trimestre del 2025 és el segon trimestre amb un menor increment en el nombre total de contractes de temporada des de l'inici de contenció de rendes, amb un registre de 341 habitatges. Per tant, les dades que jo li he donat en tot moment són de contractes residencials, però, en qualsevol cas, també es veu, efectivament, un decreixement en els contractes de temporada, que finalment, a banda de la contenció, és un dels objectius, efectivament, que persegueix el Govern amb la regulació dels diferents usos de l'habitatge.

I per acabar aquests trenta segons: sí, continuarem fent intervenció en el mercat; sí, el Govern ha d'assegurar la funció social de l'habitatge, i sí, aplicarem totes les polítiques que puguem que vagin a l'objectiu final de que tot allò que estigui construït a Catalunya fins que tinguem aquest parc d'habitatge públic, residencial, de protecció permanent i assequible construït, tot allò que vagi en el sentit de que tot allò construït tingui un ús preferent d'ús residencial per viure-hi les famílies, aquest és l'objectiu que busquem i, per tant, continuarem treballant en aquest sentit.

El president

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques per al reconeixement i la inclusió del poble gitano i contra l'antigitanisme.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al reconeixement i la inclusió del poble gitano i contra l'antigitanisme

300-00273/15

És presentada pel Grup Parlamentari Comuns i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, l'any passat es van complir sis-cents anys des de l'arribada del poble gitano a Catalunya i van tenir lloc diferents actes de reconeixement i memòria. De fet, és necessari reconèixer la importància que té l'exposició sobre la història del poble gitano realitzada al Museu d'Història de Catalunya. Recomano molt la seva visita, ja que la història del poble gitano encara continua sent desconeguda per a moltíssimes persones.

I d'aquí a unes setmanes serà el Dia Internacional del Poble Gitano, el 8 d'abril. Es realitzaran actes importants tant en aquest Parlament com en diferents ajuntaments. És per això que és una molt bona oportunitat per analitzar en aquest Ple les polítiques públiques respecte al poble gitano i per realitzar propostes.

S'ha fet un pas important, aquesta legislatura, amb la creació de la Comissió d'Estudi per a l'Elaboració d'un Pacte Nacional contra l'antigitanisme i per a la Inclusió del Poble Gitano. D'aquí a uns mesos conclouran els seus treballs i estic segur que, col·lectivament, entre els diferents diputats i diputades que ho treballem, aconseguirem traçar un horitzó que permeti millorar la situació actual. També soc conscient que el Govern està ultimant una nova estratègia per al poble gitano que vindrà a substituir el pla integral en unes quantes setmanes.

Tots els avenços que es poden generar i que s'estan realitzant són gràcies a la gran feina de la societat civil gitana i pro gitana, que està fent tot el possible perquè millori la situació del nostre poble. I cal fer molt, perquè els indicadors que tenim són absolutament devastadors. S'estima que a Catalunya hi ha unes 150.000 persones gitanes. Més de la meitat de la població gitana, concretament el cinquanta per cent, es troba en una situació d'exclusió severa.

Tot i que els nivells de pobresa han disminuït lleugerament, només una quarta part de la població gitana es troba fora de situacions de pobresa. Ho repeteixo: només una de cada quatre persones gitanes ens trobem fora de situacions de pobresa. La situació és especialment greu entre els menors d'edat: set de cada deu nens i nenes o adolescents gitanos viuen en una situació de pobresa.

També cal destacar que l'atur entre la població gitana supera més de tres vegades el de la població no gitana, arribant al 50,6 per cent l'any 2024. Pel que fa als joves d'entre divuit i vint-i-nou anys, més del seixanta-u per cent es troben fora del mercat laboral.

Un altre problema és l'habitatge. Moltes famílies gitanes viuen en situacions de precarietat. Per exemple, el 30,6 per cent dels habitatges de famílies gitanes són inhabitatges, mentre que la població general ho fa només un sis per cent.

Finalment, també existeixen desigualtats en salut, ja que l'esperança de vida de les persones gitanes és més baixa que la de la resta de la població. Hi han informes que destaquen que l'esperança de vida pot arribar a ser, de mitjana, uns deu anys inferior.

Una altra dada: només l'1 per cent de les persones gitanes tenim estudis universitaris. Aquestes dades que poso aquí són d'un informe de l'any 2025. Hi han dades semblants en altres informes. No són uniformes. Però em sorprèn –i em sorprèn molt– no trobar dades i anàlisis de qualitat i actualitzats, elaborats per la Generalitat, respecte a la situació de la població gitana.

En primer lloc, consellera, és imprescindible generar una base de dades estable a través de la qual es puguin realitzar des de la Generalitat informes anuals que permetin avaluar l'eficàcia de les polítiques públiques i la progressió i l'evolució de la situació del poble gitano. I, en aquest sentit, està previst, en el context de l'aprovació

de la futura estratègia del poble gitano, establir un sistema de recollida de dades permanent i l'elaboració d'un informe anual sobre la situació del poble gitano a Catalunya? Pensem que és important.

I és que aquestes dades no són fruit de l'atzar, són fruit de sis-cents anys d'antigitanisme institucional: pragmàtiques antigitanes, un intent d'extermini l'any 1749 amb la Gran Batuda, la llei de *vagos y maleantes*, la discriminació viscuda al franquisme, la segregació als barris i un llarg etcètera. El racisme antigitano porta formant part de la societat a Catalunya des de fa més de sis segles, i l'estructura social actual té completament a veure amb aquesta realitat. L'antigitanisme forma part, de manera profunda, del llenguatge, dels imaginaris, de les bromes, dels estigmes, i això va generant un marc absolut de discriminació i d'exclusió estructural del poble gitano.

I és que la realitat de la discriminació cap a les persones gitanes és clara: tres de cada quatre persones gitanes s'han sentit discriminades o han patit alguna discriminació al llarg de la seva vida; per exemple, en l'accés a l'habitatge, quan pateixen anticatalanisme immobiliari. Si les immobiliàries o els propietaris detecten cognoms que s'entén que poden ser gitans o gitanes, fa que tinguin moltes més complicacions per poder accedir a un pis. I ja no parlem del resultat de la visita si són identificades com a persones gitanes.

En l'accés laboral, antigitanisme laboral: menys accés a entrevistes, menys accés a feines per la seva aparença, i després, a l'hora de fer feina, en moltes ocasions hi ha gent que no expressa la seva identitat com a persona gitana pel fet de no haver de patir discriminacions.

A les escoles, als instituts, a les universitats. És bastant habitual que hi hagin persones gitanes que decideixen fer la universitat a distància per tal de poder deixar de sentir l'antigitanisme present i constant. Per sort, encara hi ha molta gent que estudia a la universitat i estudia de manera presencial.

Discriminació, també, per part dels cossos policials. Un informe de la Universitat de València va detectar que s'aturava deu cops més a persones gitanes que a persones blanques. Als establiments comercials: persecucions per part de la seguretat privada. Hi han diferents informes realitzats per organitzacions de dones gitanes, especialment, que han estat capaces de visibilitzar fins a quin punt una dona gitana, només pel fet de ser gitana i ser identificada com a tal, és perseguida per la seguretat privada de manera sistemàtica.

Als centres sanitaris, als serveis socials, pel carrer, als jutjats. Saben les vegades que he hagut d'escoltar comentaris antigitanos als jutjats per part de testimonis d'advocats, de jutges o de fiscals? I davant d'aquesta realitat, hi ha una qüestió clau: quantes sancions per discriminació antigitana ha interposat l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-Discriminació? Quantes campanyes de sensibilització s'han realitzat, per exemple, amb les empreses responsables de seguretat privada? Queda molt de camí per recórrer.

El poble gitano, no obstant, està avançant amb passos de gegant. El treball de la societat civil gitana dels darrers cinquanta anys és allucinant. Els i les joves gitans són el futur, però per a poder avançar és imprescindible, en primer lloc, avançar cap al ple reconeixement del poble gitano com a minoria de Catalunya. En aquest sentit, estudiar la possibilitat de generar una llei integral del poble gitano ens pot ajudar en aquest camí. Cal avançar en la participació i representació del poble gitano. Queda molt per fer.

Aquesta legislatura som dos diputats gitans, però ni en el Parlament Europeu ni en el Congrés dels Diputats en aquesta legislatura no hi ha ni un sol diputat o diputada gitana. I cal dedicar pressupost efectiu a les polítiques del poble gitano, consellera. En les properes setmanes s'aprovarà l'estratègia per al poble gitano, i una estratègia sense suficient dotació pressupostària, sense equip suficient per a implementar-la, sense la voluntat política suficient per a fer-la efectiva no servirà per fer

passos fermes per avançar en la inclusió efectiva del poble gitano, perquè sigui possible, any rere any, deixar enrere aquestes xifres perquè el poble gitano pugui anar avançant de veritat.

Cal voluntat política, cal l'estratègia i cal pressupost i equip efectiu, perquè és estructural i és molt profunda la discriminació. En l'acord de pressupostos al qual el nostre grup parlamentari ha arribat amb el Govern, es preveu, en cas de l'aprovació d'aquests pressupostos, l'augment en un seixanta per cent del pressupost per a la correcta implementació de l'estratègia. És important, i ho sabem, però no és suficient el que hem aconseguit. Per això considerem que cal avançar de manera molt més àmplia, més enllà d'aquests pressupostos, en els propers anys.

Consellera, com considera el Govern que pot millorar en aquest context la inclusió del poble gitano i com es pot reduir l'antigitanisme? I quines són les polítiques públiques que estan preparant?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mònica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades... Diputat de Comuns, moltes gràcies per la interpellació i, sobretot, moltes gràcies per posar en valor el poble gitano en aquesta cambra. Amb la meua intervenció, doncs, s'adonarà que estem molt ali-neats i som companys de viatge en aquest trànsit de posar en valor el poble gitano de Catalunya.

Som molt conscients que el poble gitano té una història de lluita que no s'ha sabut veure i apreciar massa sovint. Com bé ens ha recordat el diputat, l'any passat vam commemorar sis-cents anys de l'arribada del poble gitano a la península Ibèrica, sis segles de cultura gitana, de coneixements, d'emprenedoria, de vincles, però també sis segles de desigualtat, de lluita i de repressió. Sis-cents anys d'història, massa sovint invisibilitzada i massa sovint silenciada.

Diputats, just fa un any, en el Dia Internacional del Poble Gitano, vaig voler ser molt clara en aquesta qüestió. Vaig dir públicament que no es pot entendre la història de Catalunya sense entendre la contribució del poble gitano al que ha estat, és i serà Catalunya. I el compromís del Govern és complet i ple. I avui responc jo amb aquesta interpellació, però volia destacar també qüestions que s'han abordat des d'altres conselleries.

Per exemple, des de la conselleria de Cultura, fa pocs mesos, com bé també ens ha recordat el diputat, es va inaugurar l'exposició al Museu d'Història de Catalunya sobre la història del poble gitano a Catalunya, l'exposició més gran feta mai sobre aquesta qüestió; que també aprofito, com feia el diputat, per convidar a tothom que s'acosti a veure-la, si no ho han fet encara, està disponible fins al dia 2 d'agost.

Però també hem impulsat accions de reparació, com, per exemple, la recuperació de les pintures dels murals de la capella gitana de la Model. Unes pintures murals originals de l'artista gitano Helios Gómez, pintades cap als anys cinquanta. Unes pintures que van ser vergonyosament tapades el 1998 amb diverses capes de pintura blanca, argumentant motius d'higiene –sense comentaris. Unes pintures que ja s'estan restaurant i que aviat podran ser disponibles per al públic.

També accions des de la conselleria d'Igualtat i Feminismes, desplegant polítiques contra la discriminació del poble gitano. I també des de la conselleria de Justícia i Qualitat Democràtica, impulsant iniciatives per reivindicar la memòria històrica i la reivindicació de la condemna de la repressió del poble gitano que va patir durant la dictadura franquista.

El Govern no només vol estar al costat del poble gitano per reivindicar el seu llegat cultural i històric, també vol estar al seu costat per mirar cap al futur i impulsar el seu progrés. Un progrés que tristament porta dècades, si no segles, de retard.

El diputat ha posat sobre la taula algunes dades; jo li'n vull donar dues d'addicionals. I faré una petita pregunta als diputats. Quina creieu que és la taxa d'abandonament educatiu primerenc –és a dir, no completar la secundària– del poble gitano i com compara amb la població general? Creieu que el poble gitano dobla la taxa d'absentisme d'abandonament primerenc? Creieu que triplica? Que quadruplica? Doncs no, la multiplica per cinc –per cinc. Aquestes dades són inacceptables, són inassumibles. Portem massa temps amb unes desigualtats socials injustificables.

També ho deia el diputat: el setanta per cent dels infants de famílies gitanes es troben en situació de pobresa i persisteix la segregació residencial, la segregació educativa. I tot això sumat a els molts casos de discriminació que estan coartant les possibilitats d'èxit i d'igualtat d'oportunitats.

És el moment de fer un salt qualitatiu en la situació socioeconòmica, la situació socioeducativa del poble gitano. No només volem que les seves condicions de vida millorin, no només volem que es redueixi l'absentisme escolar; volem que s'elimini la immensa bretxa d'indicadors socioeconòmics i socioeducatius entre la població gitana i la resta de la població. Volem que excel·leixin. I referents claus del poble gitano ens han demostrat que és possible, és possible trencar aquest sostre de vidre.

Referents com, per exemple, Juan de Dios Ramírez Heredia, primer diputat gitano al Congrés dels Diputats, fundador i membre de la Unió Romaní Internacional, que va cursar –recordem-ho– estudis de doctorat a la Universitat Autònoma de Barcelona. També tenim referents com Sara Giménez, advocada i diputada al Congrés dels Diputats, ara presidenta de la Fundació Secretariat Gitano. També, doncs, més a tocar de casa nostra, la diputada Susana Martínez Heredia, que la tenim aquí, que reivindica les seves arrels gitanes, però també la seva vocació d'economista, que també, doncs, comparteixo. I si m'ho permetes, diputat, també et citaré a tu com un referent de trencar aquest sostre de vidre, el diputat Andrés García Berrio.

Però no només ells, n'hi ha molts d'altres, no? Fa uns mesos, vaig tenir una trobada amb joves gitans universitaris, juntament amb la consellera de Recerca i Universitats, precisament per visibilitzar i posar en valor, doncs, tots aquests referents. Com deia el diputat, estem avançant de manera..., a promocionar aquests casos d'èxit i d'excel·lència. N'hi ha molts, però som conscients que no són suficients; n'hi ha molts altres que es queden pel camí. I, per tant, és el moment d'obrir una nova etapa, una nova etapa que requereix una estratègia basada en les millors pràctiques. I per això el Govern està ultimant l'estratègia catalana del poble gitano 2026-2036, que veurà la llum en les properes setmanes.

Aquesta estratègia vol representar un canvi de paradigma, passar de plans integrals a una veritable estratègia transversal del poble gitano, feta amb la comunitat gitana, amb el màxim consens, però basada en les millors pràctiques a nivell internacional. Amb sis eixos fonamentals: educació i formació, ocupació i desenvolupament econòmic, salut, habitatge, cultura, identitat i llengua.

Un dels elements que més valor dona a aquesta estratègia és l'ampli procés de participació i consens, fruit de la coordinació de totes les àrees de la Generalitat, d'altres administracions públiques, i amb la col·laboració estreta amb el poble gitano i també el món local. El compromís del Govern és ferm, i per això traslladarem aquesta estratègia, que serà aprovada per acord de govern. Però, com també deia el diputat, aquesta estratègia s'ha de dotar de finançament. I per això agraïm, doncs, especialment, fruit d'aquest acord amb Comuns, que hi hagi el compromís de dotar més recursos en aquesta estratègia, amb 1 milió d'euros addicionals.

Com deia, doncs, el compromís del Govern en aquesta qüestió és ferma i també es complementa amb altres accions que s'estan impulsant, com, per exemple, el pac-

te nacional contra l'antigitanisme, en aquest mateix Parlament, que s'està desplegant i que creiem que serà una peça fonamental, perquè no hi ha possibilitat d'igualtat d'oportunitats si un col·lectiu està discriminat dia rere dia.

Avançar cap a una veritable igualtat d'oportunitats sense excepcions és un dels compromisos del Govern, i la defensa dels drets humans i la lluita contra qualsevol forma de discriminació és també un dels altres objectius transversals del Govern. Així, doncs, la frase «el Govern de tothom» pren un nou significat amb aquestes incorporacions. No hi ha progrés si no és compartit. I ara és l'hora de que el poble gitano pugui fer un salt qualitatiu per continuar avançant en justícia social i igualtat d'oportunitats.

Opre, roma!

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Consellera, estic d'acord amb vostè en que cal fer un salt d'escala, però crec que podem ser una mica realistes i considerar que fer un salt d'escala amb l'actual pressupost, diguem-ne, el que hem tingut els darrers anys o fins i tot el que tindrem, si s'aprova, amb l'aportació del meu grup parlamentari..., és bastant complicat poder assolir els objectius que es planteja l'estratègia. I el que realment és encara més complicat és poder-ho fer amb l'equip actual de la Unitat del Poble Gitano, amb les persones que hi estan treballant. Llavors, una pregunta molt concreta és: de quina manera s'ampliarà, consellera, aquesta oficina d'aquesta Unitat del Poble Gitano, per tal de poder fer possible i fer viable aquesta estratègia que estem esperant i que segurament celebrarem.

Però, efectivament, és molt important l'estratègia, perquè, a més, s'alinea amb una estratègia europea que s'ha treballat des de fa molts anys, que està permetent, com a mínim de moment, haver diagnosticat de manera adequada la situació que tenim davant. Però el següent pas ha de ser molt més, perquè les xifres d'una part molt important de la nostra societat són absolutament escandaloses amb aquestes xifres de pobresa, amb aquestes xifres de discriminació, amb aquestes xifres d'exclusió. I, sobretot, per rendir homenatge a la resistència de totes aquelles persones que fan possible tirar endavant les seves vides a pesar de tot aquest marc d'exclusió, és un absolut deure. Llavors, consellera, jo li agafó la mà. Crec que podem fer bona feina, però serem molt exigents, perquè considerem que cal fer molt més, no només un pas; per fer un salt d'escala cal un salt d'escala realment a nivell de pressupostos. I no ho dic pel Govern actual; ho dic al conjunt de la cambra, perquè, d'alguna manera, és una situació heretada.

Llavors, una qüestió molt important que no m'ha contestat, consellera, té a veure amb la recollida de dades. És a dir, és absolutament imprescindible que..., igual que amb altres fenòmens, situacions que analitzem en aquest Parlament i que analitza el Govern, necessitem dades públiques. I aquestes dades públiques, efectivament, tenen un component de certa complexitat, perquè, diguem-ne, hi han dades censals de les persones gitanes, però això es pot suplir amb estudis qualitius, en profunditat, i amb un equip que, any rere any, al Govern, als municipis i en aquest Parlament, els pugui fer una fotografia d'on estem, i sobretot al propi poble gitano. És fonamental, perquè són molt importants els informes de la societat civil. Fins i tot són molt importants els informes que han tret des de l'Agència de Drets Fonamentals de la Unió Europea. Però la primera passa per poder fer política pública és tenir bones dades, bones anàlisis qualitatives per tal d'intervenir de la millor manera. Llavors, l'hi torno a insistir, també, de cara a la rèplica, i també anuncio que serà un dels punts de la moció, perquè és absolutament imprescindible.

I és que, efectivament, una altra de les qüestions en les que també hem posat l'èmfasi i també estaria en aquests pressupostos en cas d'aprovar-se té a veure amb

generar un programa en memòria del poble gitano per a l'any 26 i l'any 27; en aquest sentit, pensem que és clau, que és fonamental. I també hem de caminar cap a l'existència d'un espai de memòria del poble gitano a Catalunya, com existeix en altres països. I és que, miri, som fills de la gent que va sobreviure intents d'extermini com a la Gran Batuda. Hi ha hagut un holocaust a nivell de tot Europa, i tot això s'ha de plasmar, la gent ho ha de conèixer, perquè no es pot entendre la situació actual d'exclusió i discriminació sense tenir en compte tot el que el poble gitano hem patit al llarg de la història. I, en aquest sentit, queda molt camí per fer i no ens conformarem només amb un any del poble gitano com el que hem tingut, i que ha estat molt i molt i molt important, i han passat coses, des del punt de vista material i simbòlic, que han estat claus i determinants. Però és el moment de fer aquest salt d'escala.

Consellera, serem exigents. Considerem que calen dades, cal ampliar l'oficina de la Unitat del Poble Gitano i cal aplicar aquesta estratègia amb absoluta determinació i, potser, reavaluar el que té a veure amb la seva dotació pressupostaria de cara al futur en qualsevol dels escenaris que tindrem a Catalunya a partir d'aquest divendres. Gràcies.

El president

I, per a la rèplica, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, diputat. Sobre el tema de les dades, crec que –se m'havia oblidat de contestar-li a la primera intervenció–, sens dubte, és fonamental. De fet, jo, en el meu àmbit professional anterior –vinc de l'àmbit de l'educació–, també vaig poder, doncs, seguir estretament, a més, una avaluació d'un dels pilots aleatoritzats en la meva estada amb el Govern d'Espanya, amb la Fundació Secretariado Gitano, i veure com, amb dades, es pot mesurar l'impacte de les millores educatives, que van aconseguir augmentar fins a un quaranta per cent el rendiment educatiu dels nens i nenes del poble gitano amb una intervenció social.

Però és veritat que amb les dades tenim un repte. O sigui, per contestar-li a una de les seves preguntes: aquesta estratègia del poble gitano anirà acompanyada d'un estudi encarregat per la Generalitat, amb noves dades. És una enquesta feta a un ampli nombre de persones gitanes. Però, tot i així, malgrat aquesta enquesta –n'hi ha hagut d'altres–, tenim un repte fonamental, perquè no hi han dades administratives sobre qüestions ètniques i, per tant, és molt difícil fer un mostreig i tenir, per tant, dades, doncs, amb la màxima solidesa i màxim rigor. Per això jo crec que és una qüestió que s'ha d'abordar, s'ha d'estudiar. Hi aportem un estudi, però, diguéssim, no estem satisfets i creiem que encara necessitem una reflexió de com identificar, com avançar cap a un cens de la població gitana i veure si és necessari, si és desitjable i per què això no s'ha fet abans.

Sobre la qüestió de reforçar els equips, continuarem monitoritzant aquesta situació. Valorarem quins són els recursos i ens plantejarem també fer un reforç d'aquest equip si és necessari. Però també això em deriva a la següent qüestió: nosaltres veiem l'estratègia del poble gitano no com una estratègia..., molt més com una coordinació i activació de molts altres recursos de molts departaments que no tant com una política que hagi d'estar centralitzada en aquesta unitat. Hi poso alguns exemples. Estem en ple plantejament del pla de barris. Sabem que a la població gitana hi ha un elevat grau de segregació. Potser és més efectiu, doncs, dotar d'un impuls en determinats barris o en determinades zones que no polítiques d'altre tipus, tot i que, en el marc d'aquesta estratègia, hi ha diverses vies.

En l'àmbit d'educació, doncs, també estem parlant. Hi ha entorns amb una elevada segregació del poble gitano, i creiem que és també una oportunitat per fer accions més intenses en aquelles escoles, en aquells instituts, per acompanyar aquestes persones. El que vull dir és que, al final, aquesta estratègia neix amb una voluntat

transversal d'activar tots els recursos disponibles, malgrat que no portin l'etiqueta de «només destinat al poble gitano».

Dit això, doncs continuarem avaluant quins són els recursos necessaris. És una estratègia de llarga durada –fins al 2036–, i anirem avaluant quins són els recursos. Perquè el que sí que no volem fer és renunciar a fer aquest salt qualitatiu amb el qual estem compromesos i que estem totalment d'acord que el poble gitano ha de fer.

I sobre el tema de la memòria del poble gitano, creiem que s'han fet coses, com vostè, diputat, ha dit, però encara queda molt per fer. Queda molt per fer i això, doncs, també ho estem tractant amb la conselleria de Justícia i Qualitat Democràtica, per veure com continuem avançant i com continuem posant en valor aquesta història del poble gitano català. Una història que és també la nostra història i que hem de posar en valor per posar en valor la contribució, per reparar els greuges, intentar començar a reparar els greuges i, sobretot, tenir aquesta mirada de futur, d'avançar cap a una veritable prosperitat compartida, sense deixar ningú enrere, sense excepcions, i molt menys el poble gitano.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a dos quarts de dotze.

La sessió se suspèn a dos quarts de sis de la tarda i tretze minuts.